

Mílový
klub

LIZ TOMFORDE

BARONET

Mílový klub

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Liz Tomforde

Mílový klub – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Milový
klub

Milový klub

Větrné město 1

LIZ TOMFORDE

 BARONET

Copyright © 2022 by Liz Tomforde

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Cover Design: Ever After Cover Design www.everaftercoverdesign.com

Cover Photographer: Zack Zerbe

Cover Model: Alex Dominguez

Translation © Renata Heitelová 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2405-0

ISBN e-knihy 978-80-269-2413-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2414-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2406-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Mámě

Jsi ta nejláskyplnější žena, kterou znám.

Kéž by každá holka mohla mít mámu, jako jsi ty.

SEZNAM PÍSNÍ

Planez – Jeremih a J. Cole
Imported – Jessie Reyez & 6LACK
Swim – Chase Atlantic
You Got It – Vedo
Feels – Kehlani
Safety Net – Ariana Grande a Ty Dolla \$ign
I Like U – NIKI
Love Lies – Khalid & Normani
Close – Nick Jonas a Tove Lo
Every Kind of Way – H.E.R.
One In A Million – Ne-Yo
Hrs and Hrs – Muni Long
Conversation in the Dark – John Legend
Constellations – Jade LeMac
Love You Anyway – John K
Medicine – James Arthur
Say You Love Me – Jessie Ware
Half a Man – Dean Lewis
Always Been You – Jessie Murph
Get You the Moon – Kina a Snøw
Hard Place – H.E.R.
Best Part – Daniel Caesar a H.E.R.

ZÁPASY VENKU MILUJU.“

„Já je nesnáším.“ Maddison vytáhne ze zadního sedadla Mercedesu Benz G-Wagon – mého nejnovějšího auta – svoje zavazadlo a oblékne si sako.

„Nesnášíš je ze stejného důvodu, proč je já tak žeru.“ Zamкну auto, hodím klíče do tašky a zhluboka se nadechnu. Plíce mi naplní chladný vzduch podzimního Chicaga. Hokejovou sezonu miluju a tenhle týden začínáme šňůru venkovních zápasů.

„Proč? Protože v každém městě, co navštívíme, na tebe čeká řada holek toužících tě vidět? Jenže jediná žena, kterou chci vidět já, je moje manželka, a ta žije tady v Chicagu s mou dcerou a nově narozeným synem.“

„Přesně tak.“ Poplácám Maddisona po rameni, když soukromým vchodem vejdemo na O'Hareovo mezinárodní letiště.

Ukážeme bezpečnostní službě doklady a pak už nás pustí na letištní plochu.

„Máme nový letadlo?“ zarazím se a nakloním hlavu při pohledu na nový stroj s logem našeho klubu na ocasu.

„Vypadá to tak,“ poznamená Maddison roztěkaně, protože hledí do mobilu.

„Jak se má Logan?“ zeptám se na jeho ženu, protože vím, že jí teď píše. Je jí posedlý. V podstatě není chvíle, kdy by jí nepsal.

„Je jednička, kámo.“ Z Maddisonova hlasu číší pýcha. „MJ se narodil teprve před týdnem a ona už s ním najela na pravidelnej režim.“

Vůbec mě to nepřekvapuje. Maddisonova manželka Logan je moje dobrá kamarádka a pravděpodobně ta nejschopnější osoba, kterou znám. Z mých přátel jsou jediní, kdo mají děti, a jejich čtyřčlenná famílie se stala mou širší rodinou. Jejich dcera mi říká strejdo Zee a já jejich děti považuju za svou neteř a synovce, přestože nám v žilách neteče stejná krev. Jejich táta je můj nejlepší kamarád, v podstatě můj brácha.

Vždycky to tak ale nebylo.

Když jsme vyrůstali, Eli Maddison byl můj nejnenáviděnější rival. Oba pocházíme z Indiany a jako malí kluci jsme hráli hokej za dva různé týmy. On byl zlatý hoch, který získal všechno, po čem kdy toužil, a mě to strašně žralo. Měl dokonalý život a dokonalou rodinu. Já to měl přesně naopak.

Potom šel hrát za Minnesotskou univerzitu, zatímco já nastoupil na Ohijskou státní, a naše dětská rivalita se proměnila v divokých pět let vysokoškolského hokeje. V tu dobu jsem měl problémy v rodině a všechnu zlost jsem si vybíjel na ledě. A terčem mé zuřivosti se stal Maddison – nečistým úderem jsem ho poslal na mantinel. Zničil jsem mu kotník tak, že jsem ho v druhém ročníku vyřadil na celou sezonu a následně i z draftu NHL.

Ironií je, že i já jsem musel druhák strávit bez hokeje, a to vinou špatných známek z několika předmětů.

Nenáviděl mě kvůli tomu a já jsem nesnášel sám sebe ze spousty dalších důvodů.

Začal jsem pak chodit na terapii. Svědomitě. Pracoval jsem na svých problémech a ve čtvrtáku už jsme byli

s Maddisonem nejlepší kamarádi. Sice jsme stále hráli za různé týmy, ale respektovali jsme se navzájem a naše trápení s duševním zdravím se stalo můstkem pro to, abychom našli společnou řeč. On se potýkal s úzkostí a záchvaty paniky a já s tak hořkou zuřivostí, že přecházela v panické ataky, protože mě úplně stravovala a vytrhávala z reality.

Osud tomu chtěl, že nakonec oba hrajeme profesionálně hokej za stejný tým – Chicago Raptors. Tento rok tu začínám už sedmou sezonu a nedokážu si představit, že bych hrál někde jinde.

A proto potřebuju, aby mi na konci sezony prodloužili smlouvu.

„Scotte, dostali jsme nový éro?“ zeptám se jednoho z týmových manažerů, který jde před námi.

„Jo,“ zavolá přes rameno. „Dostaly je všechny chicagské profesionální sportovní kluby. Nová charterová společnost, nová letadla. Podepsali s městem nějakou velkou smlouvu.“

„Nový letadlo, nová sedadla... nový letušky,“ dodám toužebně.

„Pořád jsme mívali nový letušky,“ poznamená Maddison. „A všechny se s tebou chtěly vyspat.“

Domýšlivě pokrčím rameny. Neplete se a já se za to nestydím. Ovšem sexu s ženami, které pro nás pracují, se vyhýbám. Jsou z toho potíže a to nemám rád.

„Ještě je tu něco nového,“ zavolá na nás manažer. „Celou sezonu budeme mít jednu posádku. Stejně piloty a stejné palubní průvodčí. Žádní nepravidelní zaměstnanci, kteří by přicházeli a odcházeli a pořád žádali o autogramy.“

„Nebo se ti snažili dostat do kalhot,“ střelí po mně Maddison výmluvným pohledem.

„Nevadilo mi to.“

V kapse mi cinkne mobil. Vytáhnu ho a zjistím, že mám na Instagramu dvě nové zprávy.

Carrie: *Viděla jsem tvůj kalendář zápasů. Zjistila jsem, že budeš dneska ve městě. Mám volno, tak doufám, že se ozveš!*

Ashley: *Dneska jsi v našem městě. Chci tě vidět! Postarám se, aby ti to stálo za to.*

Otevřu aplikaci Poznámky, najdu tu označenou „DENVER“ a pokusím se vzpomenout si, kdo tyhle ženy jsou.

Carrie měla úžasná prsa a sex s ní byl skvělý a Ashley mi ho parádně vykouřila.

Bude těžké si vybrat, kam bych chtěl, aby mě noc zanesla. Navíc je tu možnost si někam zajít a zjistit, jestli bych v Denveru nemohl rozšířit soupisku o nové členky.

„Vyrazíme večer někam?“ zeptám se kamaráda, zatímco stoupáme po schodišti k novému letadlu.

„Jdu na večeři s kámošem z vysoký. V Denveru bydlí můj bývalej spoluhráč.“

„Jo, kruci, máš pravdu. No, co si zajít pozdějc na drink?“

„Půjdu brzo spát.“

„Vždycky chodíš brzo spát,“ připomenu mu. „Nechceš dělat nic jinýho než se válet na hokejovým pokoji a volat svojí ženě. Jdeš se mnou ven, jenom když tě k tomu Logan přinutí.“

„Hele, mám týdenního syna, takže ti můžu zaručit, že dneska večer nikam nepůjdu. Potřebuju se vyspat.“

„Jak se má malý MJ?“ zeptá se Scott na vrcholu schodiště.

„Je to roztomilej prcek.“ Maddison vytáhne mobil, aby mu ukázal spoustu fotek, co mi přes týden posílal. „Už teď je desetkrát klidnější, než jako mimino bývala Ella.“

Předejdu je a vstoupím do nového letadla. Překvapí mě, jak úžasně vypadá. S čistým kobercem a sedadly dělanými na zakázku úplně voní novotou. Na všem je natištěné logo týmu.

Procházím přední částí, kde mají místa trenéři a realizační tým, a zaměřím k sedadlům u nouzového východu,

která Maddisonovi a mně patří už celé roky – od doby, co se on stal kapitánem a já jeho zástupcem. Řídíme tenhle tým po všech stránkách, včetně toho, kde sedíme v letadle.

Veteráni mají místa v řadě u nouzového východu, a čím jste v týmu mladší, tím dál sedíte, nováčci až úplně vzadu.

„Rozhodně ne, sakra,“ prohlásím okamžitě, když na svém místě najdu našeho obránce Ria, který je s námi druhou sezonu. „Vstávej.“

„Tak mě napadlo,“ začne Rio a široce se zazubí. „Nový letadlo, možná nový zasedací pořádek? Nechcete třeba tenhle rok sedět s Maddisonem vzadu s nováčky?“

„Ne, zatraceně. Vstaň. Je mi u prdele, že už letos nejsi bažant. Stejně se tak k tobě budu chovat.“

Vlnité vlasy mu spadnou do tmavě zelených očí, pořád však vidím, jak mu září pobavením, zatímco mě zkouší. Šmejd malej.

Pochází z Bostonu. Je to mamánek z italské rodiny a rád zkouší mou trpělivost. Kdykoli však otevře tu zatracenou pusku, skoro pokaždé mě rozesměje. Je s ním legrace, to mu musím uznat.

„Rio, vypadni z našich sedadel,“ pobídne ho za mnou Maddison.

„Ano, pane.“ Vyskočí na nohy, popadne z vedlejšího místa svůj obrovský starý magneták a pospíchá dozadu, kam patří.

„Proč tebe poslouchá, ale mě ne? Jsem desetkrát děsivější než ty.“

„Možná proto, že kdykoli jsme na cestách, taháš ho s sebou po barech a chováš se k němu jako k mladšímu partákovi, zatímco já jsem jeho kapitán a udržuju si odstup.“

Kdyby se mnou chodil do barů, když jsme pryč z Chica-ga, můj nejlepší kamarád, možná bych s sebou nemusel tahat jako zálohu dvaadvacetiletého kluka.

Hodím tašku do přihrádky nad hlavou a posadím se nejblíž k oknu.

„Ne, kurva.“ Maddison na mě vestoje shlíží. „U okna jsi sedával loni. Letos máš místo u uličky.“

Podívám se na sedadlo hned vedle sebe a pak zpátky na něj. „Při létání se mi dělá zle.“

Maddison vybuchne smíchy. „Ne, nedělá. Nechovej se jako baba a vstaň.“

Neochotně se přesunu na vedlejší sedadlo. V tomhle letadle jsou v každé řadě po obou stranách jenom dvě. Takže naproti nám přes uličku bude sedět další dvojice veteránů.

Vytáhnu mobil, znovu si přečtu zprávy od těch holek z Denveru a uvažuji, jak bych si přál, aby se dnešní večer vyvinul. „Vybral by sis skvělejší sex, úžasnej orál, nebo zriskoval s někým novým?“

Maddison si mě vůbec nevšímá.

„Všechny tři?“ odpovím za něj. „Možná bych to zvládl.“

Přijde mi další zpráva. Tentokrát je ve skupinové konverzaci od našeho agenta Riche.

Rich: *Zítřka před zápasem jsem vám domluvil rozhovor s Chicago Tribune. Přehánějte, vydělávejte nám prachy.*

„Psal Rich,“ povím svému kapitánovi. „Zítřka před utkáním děláme rozhovor. Chce, abychom trochu pobavili publikum.“

„Nic nového,“ povzdychne si Maddison. „Zee, dobře víš, že v tomhle taháš za kratší konec. Až budeš připravenější na to, aby se lidi dozvěděli, že nejsi takovej kretén, jak si všichni myslí, dej mi vědět a s tím divadýlkem přestaneme.“

Právě proto je Maddison můj nejlepší kamarád. Je asi jediný člověk – tedy kromě jeho rodiny a mojí sestry – který ví, že nejsem ten zlý hoch, za jakého mě média mají. Ovšem moje image má i svoje výhody – jednak se mi jako „protivnému zlému hochovi“, jak se sám označuju, vrhají ženy k nohám, jednak touhle hrou na protiklady vyděláváme spoustu peněz.

„Ne, pořád si to užívám,“ povím mu upřímně. „Potřebuju, aby mi na konci sezony obnovili smlouvu, takže to do té doby musíme vydržet.“

Když se Maddison před pěti lety přistěhoval do Chica-ga, vymysleli jsme si historku, kterou nám fanoušci i média sežrali. Přinášíme týmu hromadu peněz, protože diváci chodí na nás dva. Chtějí vidět, jak se z nesmiřitelných rivalů stali nejlepší kamarádi a spoluhráči. Maddison je už roky ženatý se svou láskou z vysoké a mají spolu dvě děti. Zatímco ke mně domů dorazí někdy za noc i dvě ženy. Z vnějšího pohledu nemůžeme být rozdílnější. On je zlatý hokejový chlapec, já jsem místní potíživista. On skóruje v zápasech a já u žen.

A lidi to žerou. Nafukujeme to pro média, ale ve skutečnosti nejsem takový zmetek, jak si všichni myslí. Zá-leží mi i na jiných věcech než na holkách, které si vodím ze stadionu domů. Na druhou stranu mi nechybí sebe-jistota. Rád si užívám sex s krásnými ženami, za to se nebudu omlouvat. Jestli jsem kvůli tomu špatný chlap, kašlu na to. Díky tomu, že jsem „zlý hoch“, vydělávám balík.

Zatímco roluju v mobilu, periferním viděním si všimnu postavy, ale nevzhlednu, abych zjistil, kdo přede mnou stojí. Ačkoli koutkem oka poznám, že ty křivky patří ženě, a jediné ženy na palubě jsou letušky.

„Jste...“ promluví.

„Jo, jsem Evan Zanders,“ skočím jí do řeči, dál však hledím do mobilu. „A jo, tohle je Eli Maddison,“ dodám vyčerpaně. „Sorry, ale autogramy nerozdáváme.“

Tohle se stává skoro při každém letu. Nová palubní posádka slintá nad tím, že se setkala s profesionálními sportovci. Je to otrava, ovšem to k téhle práci patří, že nás lidi snadno poznávají.

„To se máte. Ale já o váš autogram nestojím.“ Z jejího tónu je poznat, že jsem ji neohromil. „Chtěla jsem se vás

zeptat, jestli jste připravení, abych vás zpravila o sezení u nouzového východu.“

Konečně k ní vzhlednu. Probodává mě modrozelenýma očima. Na hlavě jí poskakují nezkrtné kaštanové kudrny. Má světle hnědou pokožku, na nose a tvářích poprašek pih, ovšem z jejího výrazu číší, že jsem na ni dojem neudělal.

Ne že by mi na tom záleželo.

Zabloudím očima po jejím těle. Těsná pracovní uniforma obepíná každou křivku její plné postavy.

„Uvědomujete si, že sedíte v řadě u nouzového východu, Evane Zandersi?“ zeptá se, jako bych byl debil, a přimhouří mandlové oči.

Maddison se vedle mě uchechtne, protože ani jeden z nás ještě neslyšel, aby se mnou jakákoli žena mluvila s takovým opovržením.

Privru oči na škvírky, ale přestože mě šokovalo, jak se mnou mluví, nenechám se zastrašit.

„Jo, jsme připravení,“ odpoví Maddison místo mě. „Do toho.“

Začne žvanit, já ji však vytěsním. Slyšel jsem tohle víckrát, než bych spočítal, jenže podle nějakého zákona nám to asi musejí říkat před každým letem.

Zatímco řeční, listuju v mobilu. S dobrou polovinou modelek a hereček, jejichž příspěvky se mi zobrazují na Instagramu, jsem randil. Teda „randil“ asi není to správné slovo. Spíš jsem s nimi spal. Příjemně se však na ně dívá, a tak je na sociálních sítích sleduju pro případ, že bych si to chtěl zopakovat.

Maddison do mě šťouchne. „Zee.“

„Co je?“ odpovím roztržitě.

„Položila ti otázku, sakra.“

Vzhlednu k letušce, která na mě zírá. S otráveným výrazem zabloudí očima na displej mého telefonu, kde je zrovna fotka polonahé ženy.

„Jste ochotný a schopný v případě nouze pomoci?“ zopakuje.

„Jasně. Dal bych si mimochodem perlivou vodu. S limetkou navíc.“ Obrátím pozornost zpátky k mobilu.

„V zadní řadě je chladnička, odkud si ji můžete vzít sám.“

Znovu k ní zvednu oči. Co s touhle holkou je? Zadívám se na její náprsní kapsu – je na ní pár křídel se jménem „Stevie“ uprostřed.

„No, *Stevie*, byl bych opravdu rád, kdybys mi ji přinesla.“

„No, *Evane*, já byl byla opravdu ráda, kdybys mi věnoval pozornost, když jsem říkala bezpečnostní pokyny, místo abys předpokládal, že jsem chtěla autogram jako nějaká nadržená fanyнка.“ Blahosklonně mě poplácá po rameni. „Což jsem nechtěla a nejsem.“

„Určitě, kočičko?“ Domýšlivě se zazubím a nakloním se blíž k ní. „Mohlo by ti to stát za to.“

„Prase.“ Zkříví tvář odporem. „Děkuju, že jste mě poslouchal,“ poví Maddisonovi a pak zamíří do zadní části letadla.

Nemůžu si pomoci – otočím se a šokovaně se za ní dívám. Kulaté boky se jí houpají a zabírají víc prostoru než ostatní letušky, které jsem na palubě viděl. Krátká pouzdrová sukně se jí však v pase vlní.

„Takže Stevie je pěkná mrcha.“

„Není, to ty jsi pěkný kretén a ona ti to vmetla do ksichtu.“ Maddison se zasměje. „A Stevie?“

„Jo, tak se jmenuje. Má to na visačce.“

„Nikdy dřív jsi jména letušek neznal,“ poví mi vyčítavým tónem. „Ale zjevně jsi jí u prdele, kámo.“

„Naštěstí tu příští let nebude.“

„Ale jo, bude,“ připomene mi Maddison. „Stejná palubní posádka po celou sezonu, neslyšel jsi Scotta?“

Krucí, má pravdu. Nikdy dřív jsme na palubě neměli stejné holky celý rok.

„Zamlouvá se mi už teď, a to jenom proto, že se jí nelíbíš ty. Bude zábava to sledovat.“

Otočím se, abych nakoukl dozadu, a střetnu se se Steviiným pohledem. Ani jeden z nás neuhne očima a nepřerušší kontakt. Její oči jsou pravděpodobně ty nejzajímavější, co jsem kdy viděl, a její tělo je dokonale plné, takže ji je za co chytit. Bohužel je ten pěkný zevnějšek, co se mi líbí, pošpiněný jejím chováním, které se mi vůbec nezamlouvá.

Možná by potřebovala připomenout, že pracuje pro mě, ale postarám se, aby to pochopila. Jo, jsem malicherný. Náš rozhovor si budu pamatovat, dokud s námi bude lítat.

Stevie

TEN CHLAP JE KRETÉN.“

„Který?“ Indy, moje nová kolegyně, nakloní hlavu do uličky.

„Ten, co sedí u nouzového východu.“

„Eli Maddison? Slyšela jsem, že je to jeden z nejmilejších chlapů v NHL.“

„Ten ne. Ten druhý, co sedí vedle něj.“

Ačkoli mi ti dva muži na sedadlech u nouzového východu připadají jako dobří kamarádi a pravděpodobně si mají hodně co říct, z vnějšího pohledu jsou dokonalé protiklady.

Evan Zanders má černé vlasy s kratičkým sestřihem, takže to vypadá, že musí chodit asi tak každých sedm až deset dní k holiči. Naopak Elimu Maddisonovi padá čupřina hnědých vlasů do očí a zřejmě si ani nepamatuje, kdy viděl holiče naposledy.

Evan Zanders má dokonalou zlatohnědou pokožku, zato Eli Maddison je bledší, s růžovými tvářemi.

Evanu Zandersovi se na krku třpytí zlatý řetízek a ruce má ozdobené módními zlatými prsteny, oproti tomu Eli Maddison nosí jenom jeden šperk. A sice snubní prsten na levé ruce.

Jsem svobodná, takže je jasné, že první, čeho si na mužích všimnu, jsou ruce, zejména ta levá.

Jedno však mají rozhodně společné – oba jsou chlapi k nakousnutí a vsadila bych boty, že to dobře vědí.

Indy znovu nakoukne do uličky. Naštěstí postáváme v zadní části letadla a všichni jsou k nám otočení zády, takže nikdo nevidí, jak je zvědavá.

„Mluvíš o Evanu Zandersovi? Jo, je proslulý tím, že se chová jako kretén, ale koho to zajímá? Vypadá, jako by se bůh rozhodl, že si s ním dá načas a do genetické výbavy mu přimíchá větší kapku rajcovnosti.“

„Je to kokot.“

„Máš pravdu,“ přikývne Indy. „I jeho mužství vytesal sám bůh.“

Nemůžu si pomoci – moje nová kamarádka mě rozesměje. Seznámily jsme se před pár týdny, když jsme společně absolvovaly pracovní výcvik. Ještě toho o ní moc nevím, ale zatím mi připadá skvělá. Nemluvě o tom, že je nádherná. Vysoká a štíhlá, s přirozeně opálenou pokožkou. Blond vlasy jí hladce splývají po zádech. Má vřelě hnědé oči a myslím, že nepoužívá ani špetku make-upu, protože je krásná i bez něj.

Sklouznu očima po uniformě a všimnu si, jak na její štíhlé postavě dokonale sedí. Bílá košile s límečkem se jí nikde mezi knoflíky nerozevírá a na pouzdrové sukni se jí netvoří žádné záhyby jako na té mojí, do níž se sotva vejdu.

Okamžitě se cítím nesvá a obepnutou uniformu si upravím. Objednala jsem si ji minulý měsíc, kdy jsem vážila o pár kilo méně, jenže váha se mi pořád pohybuje.

„Jak dlouho už tohle děláš?“ zeptám se Indy, zatímco čekáme, až nastoupí do letadla zbytek týmu a posádky, abychom všichni mohli vyrazit na první cestu v téhle sezoně.

„Myslíš, jak dlouho dělám letušku? Třetím rokem. Nikdy dřív jsem však nepracovala pro sportovní tým. A co ty?“

„Dělám to už čtyři roky a tohle je můj druhý tým. Lítala jsem s basketbalisty z Charlotte, ale můj bratr žije v Chicagu a pomohl mi tuhle práci sehnat.“

„Takže už jsi na sportovce zvyklá. Není to pro tebe nic nového. Abych byla upřímná, já jsem z těch hvězd trochu ohromená.“

Mezi sportovci jsem se pohybovala. S jedním jsem chodila. Jeden je můj příbuzný.

„Jo, jsou to prostě normální lidi, jako ty a já.“

„Nevím jak ty, holka, ale já nevydělávám miliony dolarů ročně. Na tom nic normálního není.“

K takovým výdělkům se rozhodně neblížím, a právě proto bydlím v bratrově neuvěřitelném bytě v Chicagu, dokud si nenajdu něco vlastního. Nerada jsem na něm závislá, nikoho jiného však ve městě neznám. Navíc to on tak moc chtěl, abych tady byla s ním. Kromě toho se topí v penězích, takže se necítím až tak špatně, že u něj zadarmo přespávám.

Nemohli bychom ale být rozdílnější, přestože jsme dvojčata. Ryan je cílevědomý, úspěšný, v hlavě to má srovnané a pořád ho něco pohání. Zná svou životní cestu už od sedmi let. Mně je dvacet šest a stále se na ni snažím přijít. Navzdory svým odlišnostem jsme však nejlepší kamarádi.

„Jsi z Chicaga?“ zeptám se nové kamarádky.

„Jo, od narození. Vyrosla jsem na okraji města. Co ty?“

„Narodila jsem se v Tennessee, ale chodila na vysokou v Severní Karolině. Když jsem získala místo letušky, bydlela jsem tam. Do Chicaga jsem se přistěhovala teprve před měsícem.“

„Nováček ve městě.“ V Indyných hnědých očích to zazjiskří nadšením i neplechou. „Až se vrátíme domů, musíme si někam vyrazit. Teda můžeme si vyrazit, i když budeme na cestách, ale v Chicagu tě seznámím s těmi nejlepšími podniky.“

Střelím po ní vděčným úsměvem. Jsem ráda, že máme letos na palubě takovou skvělou a přívětivou holku. Tohle odvětví bývá nemilosrdné a občas se kolegyně k sobě nechovají hezky, Indy však na mě působí upřímně. Strávíme na cestách celou hokejovou sezonu, proto jsem šťastná, že spolu dobře vycházíme.

Bohužel totéž nemůžu říct o další letušce. Během dvou-týdenního výcviku jsem získala dojem, že Tara, hlavní palubní průvodčí, má do přívětivé ženy daleko. Dalo by se říct, že je teritoriální. Nebo spíš mrcha. Vyberte si.

„Musím se k něčemu přiznat,“ pošeptá mi Indy a odhrne si jemné blond vlasy z tváře. „O hokeji nevím ani ň.“

Zahihňám se. „Ani já ne.“

„Fajn, díkybohu. Jsem ráda, že to není pracovní požadavek. Sice vím, kdo je kdo, protože jsem je vypátrala na sociálních sítích a prohlédla si je, hokejový zápas jsem ale nikdy neviděla. Ovšem můj přítel se v tom sportu dobře vyzná. Dokonce mi dal volňásek, kdybych chtěla.“

„Počkat, to jako fakt?“

Mávne rukou. „To byl vtip. Nikdy bych mu nezahnu-la. To by spíš on chtěl volňásek na některého z nich. Rád se kouká na zápasy, sleduje sportovce na sociálních sítích a všechno kolem toho.“

Než můžu Indy prozradit, že mám doma někoho, nad nímž by se možná její přítel rozplýval, ten pitomec od nouzového východu zamíří uličkou k nám.

Nemůžu si nalhávat, že Evan Zanders není krasavec. S tím, jak ke mně právě kráčí, vypadá, jako by zrovna sestoupil z mola. V troufalém úsměvu odhaluje dokonalé zuby a jeho oči působí jak oříškový sen. Na sobě má třídílný oblek ušitý na zakázku s drobným vzorem rybí kosti a vsadím se, že nevyjde z domu, dokud není upravený tak, aby dělal na lidi dojem.

Zároveň je však nabubřelý kretén – jednak předpokládal, že ho žádám o autogram, jednak zíral na fotky polo-

nahých krásků, zatímco jsem se mu snažila vysvětlit, jak bych mu v případě nouze mohla zachránit život.

Pravděpodobnost, že by potřeboval vědět cokoli z toho, co jsem se mu pokoušela sdělit, je sice skoro nulová, ale o to tu nejde. Je to arogantní sportovec zahleděný do sebe. Typy jako on dobře znám. S jedním takovým jsem chodila a už bych to nikdy neudělala.

A tak ho přestanu okukovat a otočím se, abych se v kuchyňce rozptýlila něčím zbytečným, jenže jeho blízkosti si nelze nevšímat. Je to typ muže, k němuž se stočí všechny pohledy, když vejde do místnosti, a to mě štve ještě víc.

„Do toho, slečno Shayová,“ zašeptá Indy moje příjmení a šťouchne do mě.

Zadíívám se na ni, ona však kývne k Zandersovi. Otočím se, vzhlédnu k němu a on na mě upře pronikavé oříškově hnědé oči. Zatímco stojí v malém vstupu do zadní kuchyňky v letadle, na rtech se mu rozlije ten nejarogantnější úsměv. Opře se oběma rukama o přepážku, a tudíž tu zablokuje Indy i mě.

„Potřebuju perlivou vodu s limetkou.“ Soustředí se jenom na mě.

Jen taktak že neobrátím oči v sloup, protože jsem mu přece řekla, kde ji najde. Ani ne půl metru od něj stojí velká luxusní chladnička, která není plná různého pití jen tak pro nic za nic. Sportovci bývají po zápasech nevyhnutelně vyhladovělí a žízniví, a protože létáme i večer po utkáních, letadlo je vybaveno jako jídelna se švédskými stoly. Jídlo a pití jsou nastrkané v každé mezírce, co tu najdete, připravené ke konzumaci.

„Je v chladničce.“ Ukážu k poslední řadě sedadel. Stojí přímo vedle ní.

„Ale potřebuju, abys mi ji podala ty.“

Nafoukaný zmetek.

„Hned to bude!“ vyhrkne Indy nadšeně, dychtivá zastat práci, přestože to není nutné.

„Není třeba,“ zastaví ji Zanders. „Tady Stevie mi ji podá.“

Přimhouřím na něj oči a on odhalí třpytivé zuby, protože si myslí, že je to zábavné. Jenže není. Je otravný.

„Nebo ne, Stevie?“

Nejradši bych mu řekla, aby táhl do prdele. Ne proto, že bych nechtěla dělat svou práci, ale kvůli tomu, co se mi tu snaží dokázat. Pokouší se mi dát najevo, že já tady pracuju pro něj. Ovšem to, že je náš klient, ještě neznamená, že se může chovat jako hulvát a pak se divit, že mu to oplátím stejnou mincí.

Zaváhám, protože nechci před novými kolegy první den v práci udělat špatný dojem. Je mi fuk, co si o mně myslí tenhle chlap, nerada bych však působila jako mrcha před Indy.

„Samozřejmě že ano,“ pronesu až příliš vysokým hlasem, ale ani jeden z nich mě nezná natolik dobře, aby věděli, že to hraju.

Zanders se kousek posune, abych kolem něj mohla těsně proklouznout, už jenom kvůli tomu se však cítím nesyvá. Nejsem zrovna drobná holka a nechci se ztrapnit tím, že bych kolem něj nebyla schopná projít. Moje vnitřní pochyby se na okamžik vynoří, vzápětí je potlačím a nahradím sebejistou maskou, kterou jsem se naučila nosit. Naštěstí se Zanders pohne ještě o kousek dál a dá mi tak potřebný prostor.

Udělám jeden krok, doslova jeden krok, z kuchyňky kolem Zanderse k chladničce, u které přímo stál. V podstatě se jí dotýkal. Otevřu víko a popadnu první láhev, kterou vidím, což je perlivá voda. Zabralo by mu to asi tři vteřiny, ovšem chtěl mi něco dokázat.

Jak tu vodu z chladničky vytahuju, cítím, jak nade mnou ční. Je zatraceně vysoký, blízko ke dvou metrům, takže se nad mým metrem a šedesáti osmi centimetry tyčí. Nechal mi v uličce sotva dost prostoru, abych se otočila. Když to udělám, přivítá mě přímo před obličejem jeho hrudník.

„Mockrát děkuju, *Stevie*,“ pronese moje jméno stejně blahosklonně, jako jsem to předtím udělala já jemu, a líně si ode mě vezme láhev. Jeho dlouhé prsty se lehce otřou o moje. Celou dobu ze mě nespouští ty oříškově hnědé oči. Druhou rukou mi upraví křídélka na košili a urovná nakloněnou jmenovku.

Když mi pohlédne do očí, ty jeho rošťácky a pobaveně jiskřící a jsou plné arogance. Přesto od něj ani za boha nemůžu odtrhnout zrak.

Zvýší se mi tep a není to jen kvůli tomu, že mezi jeho rukou a mým hrudníkem je pouze tenká látka. Nelíbí se mi totiž, jak se na mě dívá. Zaujatě a soustředěně. Jako bych tuhle sezonu byla jeho nový cíl.

Jako by jeho úkolem bylo udělat mi z práce peklo.

„Limetky?“ přeruší nás Indy a podává mu ubrousek s několika kousky.

Zanders na mě přestane zírat oříškovými očima a pohlédne na Indy v kuchyňce. Hlasitě vydechnu úlevou, že konečně přesunul svou pozornost jinam.

„Super, mockrát děkuju.“ Když si od ní limetky bere, jeho hlas překypuje veselím. „Děláte svou práci skvěle...“

„Indy.“

„Fajn.“ Odvrátí se od ní a zase se zadívá na mě. Mírně se ohne, abychom měli oči ve stejné úrovni. „*Stevie*. Skvělá práce,“ dodá na rozloučenou, než se vydá ke svému sedadlu.

Napřímím se a snažím se vzpamatovat. Znovu si uhladím uniformu a odhrnu si divoké kudrny z tváře.

„Prosím, ojeď ho,“ zamumlá mi Indy, když jsme v kuchyňce zase jenom my dvě.

„Cože?“

„Prosím, prosím, vyspi se s ním a pak mi vyprávěj všechny podrobnosti.“

„S ním já spát nebudu.“

„Proč sakra ne?“

Zamračím se. „Protože pro něj pracuju. Protože miluje sám sebe. Taky se vsadím, že si to rozdává s každým, kdo má vaginu, a pochybuju, že vůbec ví, jak se ty holky, se kterými má sex, jmenují.“

Navíc nemám typickou postavu modelky, po jakých tihle chlapi jdou. Takoví muži se za mnou neohlídnou, svou nejistotu si však nechám pro sebe.

„No, tvoje jméno zná.“

„Cože?“

„Tvoje jméno zná.“ Skloní se ke mně, abychom měly oči ve stejné úrovni, podobně jako to udělal Zanders. „*Stevie*,“ zašeptá Indy svůdným tónem a pak se rozesměje.

„Vypadni odsud.“ Šťouchnu do ní.

Jakmile jsou všichni cestující na palubě a dveře kabiny se zavřou a zablokují, s Indy zamkneme kuchyňku a zkontrolujeme, že je všechno před vzletem zajištěné. Sotva to uděláme, stane se ta nejkouzelnější, nejkrásnější věc, co jsem za čtyři roky létání viděla.

Všichni hokejisté současně vstanou ze sedadel a začnou si svlékat obleky i všechno ostatní. Zakryté zůstane jen jejich mužství.

„Ty krásó...“ Dojdou mi slova a oči mám navrch hlavy.

„Co se to děje?“ zeptá se Indy stejně užasle s otevřenou pusou.

Kamkoli se podívám, celá zadní část letadla je plná nahých mužů s vypracovanými zadky a potetovanými těly. S Indy se ani nesnažíme předstírat, že na ně nehledíme. Protože zíráme a nemohli byste nám dost zaplatit, abychom od nich odtrhly oči.

Každý hráč si pečlivě uloží oblek do přihrádky nad hlavou, aby se cestou do Denveru nezmačkal, pak si oblékne něco pohodlnějšího a neformálnějšího.

„Líbila se vám show, dámy?“ zeptá se laškovně jeden z hokejistů a vytrhne mě z úžasu. Před tmavě zelenýma očima mu tancují tmavé vlny vlasů.

„Jo,“ odpoví Indy bez váhání.

„Tak si to užijte. Stává se to při každém vzletu a přistání. Kvůli médiím musíme nosit obleky při nástupu do letadla i při výstupu, ovšem na palubě si můžeme dělat, co sakra chceme.“

Když jsem lítala s basketbalisty, takhle to nebylo. Ti už rovnou do letadla nastupovali v pohodlném oblečení a pak v něm i vystoupili ven, takže tohle je pro mě novinka.

„Příště můžu přijít za vámi dozadu, abyste měly lepší výhled.“

„Rio, přestaň být tak zatraceně hladovej!“ zavolá na něj jiný hráč.

„Tohle je ta nejlepší práce,“ dodá Indy, zatímco stále zírá na polonahé muže.

„Miluju hokej,“ rozhodnu se bez rozmýšlení.

3

Stevie

V HOTELOVÉM POKOJI hodím kufr na protější postel a zastrčím kabel do zásuvky, abych nabila telefon. Včera večer jsem na to zapomněla, takže mi během letu do Denveru chcípnul.

Zatímco čekám, až se probere, svléknu si tu hroznou uniformu a pověším ji do skříně. Vyhrabu z kufru své nej pohodlnější tepláky. Pohodlí miluju. Kdybych mohla nosit po zbytek života jenom tepláky, legíny a flanelky, umřela bych jako šťastná žena.

Letecká uniforma je z kombinace polyesteru a vlny, takže je tuhá a nelichotivá, proto ji po každém letu ze sebe co nejdřív shodím.

Na nočním stolku mi cinkne mobil. Vím, kdo mi píše, aniž bych se na něj podívala. Neuplyne den, abych s ním nemluvila – se svým nejlepším kamarádem. Pro Ryana jsem na prvním místě, výš než kdokoli jiný, a to každý den.

Jeho jméno s emotikonem tančících dvojčat mi potvrdí, že je to ten, kdo si myslím.

Ryan: *Jaký byl první let?*

Já: *Fajn! Hokejisti jsou milí kluci – teda většinou.*

Vynechám, že tuhle sezonu pracuju pro největší primadonu NHL.

Ryan: *Tamti Kanad'ani, že jo? Ale určitě ti chybí lítat s basketbalisty.*

Já: *Já ti nevím, Ryane, viděl jsi zadek hokejisty?*

Ryan: *Hrdě říkám, že neviděl a ani neuvidím.*

Já: *Když už mluvíme o basketu, jsi připravený na dnešní zápas?*

Ryan: *Rozhodně. Ale budeš mi na tribuně chybět. Jsi můj amulet pro štěstí.*

Ryanova basketbalová a moje letecká sezona se vždyc-
ky překrývaly, a když teď pracuju s hokejisty, jejich kalen-
dář je stejný. Právě proto jsem od chvíle, co získal místo
mezi profesionály, moc jeho zápasů neviděla, ale vždyc-
ky se snažím na jeho tým dívat, jakkoli můžu. Podle něj
jsem amulet pro štěstí, ovšem vzhledem k tomu, že se chi-
cagským Devils už tři roky nedaří vyhrávat, myslím, že
moje kouzlo moc dobře nefunguje.

Já: *Budu se koukat. O pár bloků dál je sport bar. Určitě
to budou dávat v telce.*

Ryan: *Nebo by ses na to mohla dívat ve svém hotelo-
vém pokoji. Sama.*

Musím se zasmát. Ryan dobře ví, že nemá kontrolu nad
tím, s kým trávím čas, přesto je to ten největší bratrský
ochránce v dějinách.

Já: *Chráníš mě až moc.*

Ryan: *Jsem tvůj starší brácha, je to moje práce.*

Já: *O tři minuty.*

Ryan: *I to se počítá. Musím už jít na stadion. Opatruj
se. Mám tě rád, Vee.*

Já: *Já tebe taky. Zlom vaz.*

Jakmile zprávy zavřu, znovu si stáhnou aplikaci Tinder.
Doma ji nikdy nepoužívám, ale jednou z výhod trávení
spousty času na cestách je možnost schůzky s někým no-
vým.

Mám v posteli větší sebevědomí, když vím, že toho druhého už nikdy neuvidím. Nezáleží mi pak tak moc na tom, jak vypadá moje tělo nebo jak jsem pod někým cizím měkká. Uvolním se, cítím se dobře a chci se jen udělat, a to při vědomí, že o mě ten druhý už nikdy nezavadí pohledem.

Pár atraktivních mužů šoupnu prstem doprava, ale daleko víc chlapů šoupnu doleva – ty, kteří jsou k vlastní škodě až moc krásní. Zdá se, že v Denveru je víc hezkých mužů než v jiných městech, co jsem navštívila. Takže doleva přetáhnu víckrát než obvykle, abych měla jistotu, že se nespojím s někým, kdo je až moc velký hezoun.

Potýkám se s mnoha pochybnostmi o sobě, které se snažím překonat. A tak jen kvůli tomu, že si chci vrznout, nepotřebuju, aby mě někdo odpálkoval.

Proto se držím mužů, které považuju za dost hezké, ale ne moc, aby nestáli jen o holky, jež by mohly pózovat na obálkách časopisů.

Za pár minut se téměř všichni, které jsem přetáhla doprava, se mnou propojí, což mi pěkně zvedne sebevědomí. Probírám svoje možnosti a rozhodnu se pro muže, který žije na okraji města a má v profilu uvedeno, že „hledá jenom sex“.

Líbí se mi upřímnost, navíc je to přesně to, co hledám i já.

Zatímco dávám dohromady svou okouzující a duchaplnou první větu, někdo zaklepe na dveře.

Odhodím mobil na postel, obléknu si přes hlavu tričko a pak se podívám do kukátka. Uvidím svou novou kolegyni Taru.

„Ahoj.“ S úsměvem jí otevřu.

„Můžu dál?“ zeptá se bezvýrazně, což mi dělá starosti. Na druhou stranu jsem s ní odpracovala celý let a neusmála se ani jedinkrát, pouze na naše pasažéry.

„Samozřejmě.“ Pobídnu ji, ať vejde dovnitř. Posadí se na židli u stolu a já na okraj postele.

„Jaký byl tvůj první den?“ zeptá se.

Aha, takže teď je milá. „Skvělý. Všichni mi připadají opravdu fajn.“

„Slyšela jsem, že jsi už s profesionálními sportovci pracovala.“

„Jo, litala jsem posledních pár sezon s basketbalisty z Charlotte, ale teď poprvé pracuju s hokejisty.“

Předpokládám, že tím odstartujeme konverzaci o mých pracovních zkušenostech, protože většina lidí jde do vývrtky, když zjistí, že jsem dělala s profesionálním basketbalovým týmem, místo toho se však dostaneme ke skutečnému důvodu, proč přišla – aby mě zastrašila.

„No, tohle není tvoje minulá práce, takže ti chci zopakovat pravidla.“

A tady to máme.

„Zprvč,“ začne Tara. „Já jsem vedoucí palubní průvodčí, což znamená, že je to moje letadlo, moje posádka a můj hokejový tým. Je mi ukradené, že máš zkušenosti s charterovými lety sportovců. Tady velím já.“

„Samozřejmě,“ odpovím bez váhání. Tyhle typy holek znám. Už jsem s nimi dělala. Chtějí být vidět, touží po tom, aby je klienti znali, já však o přetahování o moc nestojím. Je mi úplně fuk, kdo má letadlo na povel. Jenom chci dělat svou práci. Přijít, odejít a dostat zapláceno. To je všechno, co to pro mě znamená – zaměstnání.

„Budu celou sezonu vepředu s realizačním týmem, zatímco ty a Indy se budete starat o zadní část letadla s hráči. Ovšem chci zdůraznit, že nesmí docházet k žádnému kamarádíčkování s klienty – ani s hráči, ani s trenéry nebo ostatními členy týmu. Pokud k tomu dojde, čeká tě vyhazov. Rozumíš?“

„Ano,“ odpovím sebejistě. Pokouší se mě zastrašit, ale to se jí nepovede.

„Já tu velím,“ pokračuje. „Cokoli bude tým potřebovat, půjde přese mě.“

„Rozumím.“

„Nevím, jak to fungovalo ve tvé poslední práci, a je mi to jedno. Jestli k něčemu dojde mezi tebou a někým z pasažérů, zejména s hráčem, končíš.“

Copak si neuvědomuje, že to už jednou říkala? A proč si se mnou dělá takové starosti? Hokejisti nejsou můj typ a já nejsem jejich.

„Chápu.“

„Jsem ráda, že si rozumíme.“ Vstane od stolu a zamíří ke dveřím. „Jo, a Stevie.“ Obrátí se čelem ke mně a v obličejí se jí objeví ten nejfalešnější starostlivý výraz, co jsem kdy viděla. „Promysli si, jestli by sis neměla pořídit větší uniformu. Ta, co jsi měla dneska na sobě, byla hrozně obepnutá, a nechci, aby muži na palubě dostávali špatné signály.“

Odejde a mně se utvoří v krku knedlík. Vím, že jsem jí měla těsnější, než bych si představovala, jenže je to jenom proto, že se mi váha pořád mění. Neudělala jsem to úmyslně. Nesnažila jsem se mít na sobě obepnuté oblečení, jen abych přitáhla pozornost. Nejsem ovšem nejštíhlejší, a kdekoli se dá najít křivka, tam ji mám.

Na druhou stranu Tařina uniforma byla ušitá tak, aby obepínala její štíhlou postavu, a dva horní knoflíčky měla nevhodně rozepnuté, takže její výstřih podpořený push-up podprsenkou byl všem na očích. Zejména jste si toho mohli všimnout, když se předklonila před někým sedícím, aby se zeptala, co chce jíst nebo pít, přesto jsem jí nic neřekla.

Nicméně mi Tara upozorněním na to, co považuju za svou největší slabinu, pokazila večer. Najednou mě přešla touha po tom, aby někdo viděl moje nahé tělo, i když toho člověka už nikdy nespátím.

V mobilu mi pípne upozornění. Ten chlápek z Tinderu se mě ptá, jaké mám plány na večer, ale neodpovím mu. Úplně si vymažu aplikaci z telefonu, protože mě tenhle nápad přešel.

Místo toho si obleču legíny, volné staré tričko a přes to

flanelku. K tomu si vezmu tenisky Air Force One. Popadnu kabelku, hodím si řemínek přes tělo a zamířím do toho baru, který se nachází pár bloků odtud, abych se podívala na první bratrův domácí zápas v téhle sezoně. Dám si u toho hamburger a pivo.

Nebo dvě piva.

Možná tři.

Krucí, proč si určovat limit? Dám si tolik piv, kolik bude třeba, abych zapomněla na to, že se cítím pod psa.

Procházka v denverském říjnovém větříku, který mi odfukuje divoké kudrny z obličeje, je příjemná. V baru je nečekaně narváno. Jelikož je pondělí a žádný z denverských týmů dneska nehraje, nečekala jsem, že bude v podniku se stěnami pokrytými televizemi tak plno. Naštěstí si najdu místo hned u baru. Pohodlně se usadím, abych se mohla příští dvě až tři hodiny dívat na bratrův zápas.

„Co vám můžu přinést?“ Barman se ke mně nakloní víc, než by bylo nutné. Ale příjemně se na něj dívá, tak to nechám být.

„Čepujete ipu?“

Ohromeně se na mě zadívá. „Máme černou ipu Sanitas. Malou, nebo velkou?“

Co je to za otázku? „Velkou, prosím.“

Když se vrátí s dokonale načepovaným pivem, položí ho na podtácek a znovu se nakloní přes bar. „Odkud jste?“ zeptá se s úsměvem na rtech.

Ohlédnu se přes rameno, protože nejsem úplně přesvědčená, že ten sexy barman mluví se mnou.

Za mnou však nikdo nestojí, a tak se otočím zpátky k němu. Hledí na mě modrýma očima. „V současnosti z Chicaga. Jsem ve městě kvůli práci.“

„Opravdu? Na jak dlouho tu jste?“

„Jenom na jednu noc.“

Jeho ostýchavý úsměv se promění v naprosto rošťácký. „Tak to jsem rád, že jste si vybrala na jeden večer ve měs-

tě zrovna můj bar. Cokoli budete potřebovat, jsem tu pro vás. Mimochodem, jsem Jax.“ Napřáhne přes dřevěný pult ruku, aby si se mnou potřásl.

„Stevie.“ Vložím ruku do té jeho a všimnu si žil a svalů na jeho předloktích, které pokračují pod rukávy černé košile.

Najednou můj původní plán pro tuhle noc vůbec nezní špatně.

„Vlastně bych od tebe něco potřebovala, Jaxi.“

„Cokoli.“ V očích mu ďábelsky zajiskří.

Nakloním se blíž, založím si ruce na pultu a předvedu ten nejlaškovnější úsměv. Znovu jsem si nasadila sebejistou masku. „Mohl bys v téhle televizi,“ ukážu na obří obrazovku přímo za ním, „pustit utkání mezi Devils a Bucks? Dávají ho na ESPN.“

Jax přimhouří oči, ale ještě víc roztáhne rty. „Holka, která pije pivo a kouká na basket? Stevie, co musím udělat, abych tě udržel u baru celou noc?“

„To záleží na tom, kolik mi načepuješ pív.“

Široce a rajcovně se zasměje. „Tvoje sklenice nikdy nezůstane prázdná.“

Spokojeně přivřu oči. Přesně tohle jsem potřebovala – trochu pozornosti od rozkošného chlapa, bratrovo utkání v televizi a pivo v ruce. Už teď se cítím líp.

„A dám si burger, až budeš mít chvíli.“

„Zatraceně, Stevie,“ vydechne Jax. „Já se do tebe asi zamiluju.“

Přes rameno na mě mrkne, potom se zadívá do počítače a zapíše mou objednávku.

Než mi hamburger přinesou, trvá to trochu déle, než jsem čekala, ale nevádí mi to. Dostatečně mě zabaví barmanova pozornost a první čtvrtina basketbalového utkání. Nemluvě o druhém pivu.

Na Tařinu poznámku ohledně mojř uniformy už skoro nemyslřm, přestože si uvědomuju, proč mě to tak moc trářilo. Nejde jenom o mou nejistotu. Řekla to totiž velice podobným způsobem, jakým o mém těle mluví moje matka.

Nikdy to není přímé. Vždycky to provede skrytě, protože pravá jižanská dáma přece nemůže mluvit na rovinu. To se nedělá. Chápu, že je moje matka dokonalá jižanská kráska s nadměrně aktivním metabolismem, já však taková nejsem. Nikdy jsem nebyla. Mám plné poprsí, velký zadek a ještě větší touhu nestát se takovou ženou jako ona.

Mám ji ráda, ale každého strašně kritizuje. V jejích očích jsem si nikdy nepřipadala dost dobrá. Když jsem vyrůstala, hrála jsem si s kluky, protože bratr byl můj nejlepší kamarád. A byla s nřm mnohem větší zábava než někde na plese nebo na slavnosti, kde by mě matka viděla nejradši.

Když jsem chodila na vysokou, odmřtla jsem vstoupit do sesterstva, z čehož ji téměř trefilo. Na americkém Jihu je to vážná věc a všechny ženy z matčiny strany chodily v Tennessee na tutěž univerzitu a patřily ke stejnému sesterstvu. Jsem její potomek, bylo by tak pro mě snadné se tam dostat, jenže jsem s tím nechtěla mít nic společného.

Jakmile matka zjistila, že se mnou prohrála bitvu o to, abych se stala pravou jižanskou dámou, její postoj ke mně se rychle změnil. Byla ze mě zklamaná. Přestala usilovat o to, aby ze mě byla skvělá členka jižanské společnosti, a místo toho se upnula na to, že moje tělo vypadá jinak než to její.

Bohužel to ve mně zakořenilo a uvěřila jsem, že nejsem taková, jaká bych měla být. Čřm jsem byla starši, řm ženšřtějšř jsem měla tvary. Jenže moje matka není na křivky zvyklá a podle ní mám nadváhu. Nevřm však, co čekala. Její manžel, druhá polovina mého DNA, má do máminých

rodinných rysů – zrzavých vlasů, pihovatých tváří a štíhlé postavy – daleko.

Chci být pyšná, že mám v sobě polovinu pozoruhodného muže, jenže je to obtížné, když se mnou není matka spokojená. A kdovíproč mě to teď žere víc než dřív.

Když přede mě barman postaví hamburger, na okamžik toho zalituju. Čím víc o matce přemýšlím, tím menší mám na tohle chuť. Možná jsem si měla objednat salát s dresinkem. Kdybych si ho dala místo burgeru, možná by mi zítra líp seděla uniforma.

„Jestli se do toho brzo nepustíš, sežeru to sám,“ oznámí mi Jax a vytrhne mě tak z pochybování nad sebou.

„O jídlo se nedělím,“ poškádlím ho a přitáhnu si talíř blíž.

Zhluboka se zasměje, načepuje mi další ipu a položí sklenici vedle předchozí, která je ještě z poloviny plná.

Tenhle chlápek se mi líbí. A existuje velká šance, že se mu dneska večer poštěstí. Jestli ne se mnou, určitě s některou z nádherných žen v tomhle baru, které žadoní o jeho pozornost. Ovšem podle toho, jak se to vyvíjí, by mi nevadilo, kdyby to bylo se mnou.

Na obrazovce začne druhá čtvrtina, a tak na ni upřu oči. Ryan má dneska zatím nejvíc asistencí, což je dobře. Je rozehrávač a nejlepší tvůrce hry v lize.

Devils se rozběhnou po palubovce do prvního útoku a Ryan se v rohu uvolní pro tříbodový hod. Jeho spoluhráč mu pošle míč a Ryan trefí koš.

„Pěkně, Ryane,“ zvolám hlasitěji, než bych chtěla.

„Fandíš Devils, jo?“ zeptá se Jax, zvedne oči k televizi a pak se zadívá zpátky na mě. „Stevie, nerad ti to říkám, ale tohle může být konec naší milostné aférky.“

Se soustem v puse se zasměju. „Nemusíš fandit Devils, jenom číslu pět.“

„Ryanu Shayovi? Kdo by nefandil Ryanu Shayovi? Je to nejlepší rozehrávač v lize.“

„To rozhodně.“ Hodím si do úst hranolek. „A můj brácha.“
„Kecy.“

Dál jím. Nepotřebuju ho přesvědčovat tak či onak.

„Myslíš to vážně?“

Než můžu odpovědět, koutkem oka si všimnu někoho, kdo zvedl do vzduchu sklenici, aby mu znovu nalili. Upoutá tím mou pozornost.

Vzápětí mi dojde, že tu jsou dva hráči z našeho letadla. Ten s tmavými kudrnatými vlasy, který drží sklenici nahore, sliboval peep show, až se bude příště na palubě převlékat. Myslím, že se jmenuje Rio. A ten druhý je ten, koho bych v letadle už radši neviděla.

Evan Zanders.

Bezděky obrátím oči v sloup.

Je jako ze škatulky a trvalo mu nejspíš třikrát tak dlouho než mně, než se vypravil. Zvedne si sklenici whisky k plným rtům a opře ji o ně, než se napije. Nevidí mě, a přestože se nesnaží svést nikoho konkrétního, přirozeně z něj vyzařuje sex-appeal.

Je to zatraceně otravné.

Okamžitě se otočím zpátky k barmanovi. „Přines mi účet a krabičku, prosím.“

„Cože?“ zeptá se zmateně a střelí očima po mojí plné sklenici piva.

V hlavě mi zacinká Tařino varování o bratříčkování s hokejisty. Představa, že si pochutnám na jídle, pivu a ukončím večer s tímhle sexy barmanem, zní fantasticky. Ovšem mnohem líp zní, že si udržím práci.

Kdyby to byl kdokoli jiný z letadla, možná bych tu zůstala a skryla se v davu, než bych se dodívala na utkání, jenže ze všech lidí to musí být zrovna Evan Zanders, proto chci odsud zmizet co nejdřív. Potýkat se s ním celý let bylo vyčerpávající. Zvonil na nás kvůli každé blbosti, co ho napadla, a když za ním přišla jedna ze dvou dalších holek, vždycky je poslal zpátky pro mě.

Udělá mi z práce peklo. Nepotřebuju, aby okupoval i můj volný čas.

„Musím už jít,“ povím Jaxovi. „Můžeš mi přinést účet?“

„Stalo se něco?“ Je zjevně zmatený a ani se mu nedivím. Celou dobu jsem s ním flirtovala a oba jsme si dělali naděje, kam nás dnešní večer zavede, až mu skončí směna.

Je však atraktivní chlap v baru plném žen. Bez problémů si tu těličko na dnešní noc najde.

„Prostě už musím odejít. Promiň,“ dodám s omluvným úsměvem.

Jax mi přinese krabičku a účet, na kterém chybí veškeré moje pití. Rychle přesunu jídlo a podám mu svou kreditku, jenže už je pozdě.

Než mi kartu vrátí, vedle mě na baru přistane z každé strany jedna velká ruka a jejich majitel mě obklíčí. Dlouhé štíhlé prsty mu zdobí zlaté prsteny. Všechny klouby i hřbety rukou má potetované, nehty dokonale upravené. Upírám oči na směšně drahé hodinky na jeho zápěstí. Zanders se ke mně skloní a přiblíží rty k mému uchu.

„Stevie,“ zašeptá uhlazeným, sametovým hlasem. „Ty mě sleduješ?“

MADDISON DODRŽEL SLOVO a po večeři s kamarádem šel přímo do postele. Já jsem naopak odmítl jít na kutě už o půl desáté, zejména když je to v téhle sezoně první večer na cestách.

Kvůli tomuhle žiju. V Chicagu sice nemám o holky nouzi a léto si tam absolutně užívám, jenže rozdat si to se ženskou v cizím městě je úplně jiná forma vzrušení. Rajcuje mě, že nevím, kdo to bude a kde se to stane, a příjemné vědomí, že pokud nebudu chtít, nemusím ji už nikdy vidět – to je přesně to, co se mi líbí.

A právě proto jsem neodpověděl na zprávu ani jedné z těch dvou holek z Denveru. Chybělo by tomu vzrušení a už by mě to nebavilo.

„Další rundu?“ zeptá se Rio.

Pohlédnu na svou napůl plnou sklenici whisky a vím, že další nepotřebuju. Během sezony se snažím držet limit na dvou, zejména večer před zápasem. Jedna věc je zůstat dlouho vzhůru a užít si sex, ale takový blbec, abych se opil a hrál s kocovinou, nejsem.

„Zůstanu už jenom u týhle.“ Pozvednu k němu skleničku a trochu z ní upiju.

Rio zamává na servírku, že si dá dalšího panáka – dneska už třetího. Pokud tu ještě budu, když požádá o čtvrtého, určitě ho zastavím. Sice nejsem kapitán, ale jako jeho zástupce – přestože nejsem žádný svatoušek – stále nesu zodpovědnost za to, aby byli spoluhráči připravení, až utkání začne.

Zatímco hluboce dumám nad tím, že tohle je rok, kdy musím získat všechno – pohár i prodloužení smlouvy na konci sezony –, sexy servírka přinese Riovi novou skleničku. Nedívá se však na něj, když před něj pokládá pití.

Ne, smyslně hledí přímo na mě.

„Můžu vám přinést další?“ Opře se lokty o vysoký stůl a nenuceně se vyprší. Sklopím pohled na její ňadra. „Bude to na mě.“

Neujde mi souvislost mezi tím, kam se dívám a co právě řekla. Nevadilo by mi, kdyby tyhle byly naopak na mně.

Podář se mi odtrhnout oči od žlábků v jejím výstřihu, který rozproudil mou představivost. „Stanovil jsem si limit na dva panáky.“ Zvednu skleničku, abych jí ukázal, že tohle je dneska večer moje poslední.

„To je škoda.“ Kousne se do spodního rtu a nakloní se ke mně blíž. „Doufala jsem, že tu ještě budete, až mi skončí šichta.“

To bylo snadné. Do téhle chvíle jsem s ní neprohodil ani dvě slova, ale je fakt sexy a její dlouhé havraní vlasy budou dneska v noci omotané kolem mé pěstě vypadat zatraceně dobře.

Opřu se o lokty a přiblížím tvář k té její. „To, že nepiju, neznamená, že odcházím.“

„Jsem Meg.“

„Já jsem Zanders.“

„Vím, kdo jsi.“ Povytáhne koutek rtů. „Končím tady o půlnoci a bydlím jen deset minut odtud.“

„Já spím v hotelu naproti přes ulici,“ nabídnu.

„To je ještě lepší.“ Olízne si rty, což mým očím neujde. Ještě líp budou vypadat sevřené kolem jisté části mého těla.

Mám rád sex po svém – žádné milování, něžnosti a pomalé pohyby. A když nemusím, nelíbám se. Vysvětlím holce pravidla, a pokud souhlasí, paráda. Jestli ne? Najdu si jinou.

V dále upoutá mou pozornost rychlý pohyb kaštanových kudrn. Stočím k nim pohled a okamžitě rozpoznám v té hřívě medové prameny. Majitelka těch divokých vlasů pro mě celý let dělala první poslední, nosila mi úplně všechno, co mě zrovna napadlo, dokonce i papír na toaletu.

Choval jsem se jako kretén, ale byla to legrace.

Stevie chvatně podá kreditku barmanovi a zvedne se ze stoličky, připravená odsud vypadnout. Má teď na sobě mnohem ležérnější oblečení než uniformu, jenže navzdory volné flanelce až odsud vidím, jak pěkný má zadek.

Zadky mě berou.

A prsa taky.

Stevie má obojí, jenže její odpor ke mně mě odrazuje od zbytku. Nebo je pro mě naopak výzvou. Ještě si nejsem jistý, co z toho.

„Zandersi,“ vytrhne mě Rio z transu. „Ona s tebou mluví.“ Nápomocně kývne hlavou k servírce, která mi právě nabízí svoje tělo.

„Jo?“ zeptám se roztržitě a očima stále uhýbám k té letušce u baru.

„Počkáš, až mi skončí směna, nebo mi dáš na sebe číslo?“

„Žádný číslo...“

„Meg,“ připomene mi.

„Najdeš mě na Instagramu.“ Střelím očima zpátky ke Stevie, která u baru podupává nohou, buď netrpělivě, nebo nervózně – nepoznám, co z toho.

Bez rozmyšlení vstanu ze stoličky a vydám se za ní.

„Zandersi!“ vykřikne na mě šokovaně Rio.

Trochu jsem překvapil sám sebe. Ta servírka stojí za hřích, po dlouhé době jsem se však nejvíc bavil, když jsem dneska v letadle trápil Stevie. A chci si to zopakovat. Jsem si jistý, že až se vrátím, ta servírka tu na mě pořád bude čekat. Ještě jsem v podstatě nic neudělal, a ona už mi na dnešní noc nabídla svou postel.

Rychle se ke Stevie zezadu přiblížím a díky své mohutné postavě ji před sebou uvězním jako v kleci. Položím ruce na barovou desku vedle jejích menších, ozdobených elegantními zlatými kroužky.

„Stevie.“ Skloním se k jejímu uchu. „Ty mě sleduješ?“

Z rudých tváří jí téměř stoupá pára. Když jsem u ní takhle blízko, vidím, že červeň na jejím obličejí je ještě výraznější, než byla přes den. Má pěkný odstín světle hnědé pokožky, proto její růžové tvářičky a pihy tak vynikají. Další, čeho jsem si dosud nevšiml, jsou ty drobné zlaté kroužky – jeden v jejím nose, několik dalších v uších a na prstech.

Nervózně otáčí tím na palci. „Spíš to vypadá, že ty sleduješ mě,“ odsekne.

Odmítá se obrátit ke mně, nejspíš proto, že jsem ji uvěznil, a musela by čelit mé hrudi, stejně jako dneska v letadle, když jsem ji bombardoval požadavky. Přesto doufám, že to udělá. Rád ji vidím nejistou a rozhozenou. Po jejím domýšlivém představení při předávání bezpečnostních pokynů jsem si to ztraceně užíval, když jsem jí mohl ukázat, kde je její místo a pro koho pracuje.

Stále se však neotočila, proto se skloním vedle ní a opřu se loktem o pult. Konečně se na mě zadívá a taky se opře o loket.

„Máme hotel naproti přes ulici. Jakou výmluvu máš ty?“

Kývne k televizi. „Je to nejbližší sport bar, co jsem našla. Potřebovala jsem se kouknout na tenhle zápas.“

„A přesto odcházíš, když ještě není ani v půlce?“

„Na zbytek se podívám ve svém pokoji.“ Horečnatě se rozhlédne kolem baru. Vsadím se, že hledá toho oplzlého barmana.

„Proč ten spěch?“

„Popravdě? Nechci trávit večer ve stejném baru jako ty. Jsi strašný kretén.“

Vybuchnu smíchy a zakloním hlavu. Na jejích rtech se objeví zmatený, ale rozpustilý úsměv.

„No, já si zase myslím, že jsi pěkná potvora. Takže tak.“

Prohlížím si její pihovatý obličej a hledám jakoukoli známku toho, že se urazila, ale nic nenacházím. Místo toho se jí v modrozelených očích leskne kapka pobavení a díky tomu se mi líbí ještě víc. Ovšem ne o moc. Nedokážu si představit, že by většina holek reagovala takhle potom, co jim někdo do očí řekl, že jsou potvory.

Zabloudím očima na její postavu. Přestože má na sobě volnou košili, stále pod ní vidím křivky jejích ňader a pasu. Obléká se ležérně a narychlo, zatímco já svůj outfit pečlivě plánuju.

„Určitě už musíš jít?“ zeptá se ten debil za barem, když Stevie vrátí kreditku a položí před ni účtenku.

„Musím,“ odpoví s lítostí v hlase. „Díky za to pití, Jaxi.“

Jaxi? Dokonce i jeho jméno vypovídá o tom, že je kot.

„Jo, díky, *Jaxi*,“ pronesu jeho jméno povýšeně. „Už se bez vás obejdeme.“

„Co prosím?“ řeknou Stevie i barman najednou.

„Už můžete jít,“ zopakuju a mávnu rukou.

Jax se zadívá ze Stevie zpátky na mě se zmateným výrazem, pak zakrouťí hlavou a odejde.

„Proč jsi takový vůl?“ zeptá se s odporem v hlase.

No, to je dobrá otázka, proto se jí vyhnu.

„Tamten chlap je vůl.“

„Ne, byl milý a dobře jsme se spolu bavili. A tys to zničil.“

„Stejně bys s ním nešla domů.“

„Jak to víš?“

„Protože se chystáš odejít, i když máš před sebou plnou sklenici piva a ještě zbývá půlka zápasu do konce.“

Otočí účtenku na baru. „Nechal mi svoje číslo,“ prohlásí domýšlivě a kývne k papírku. „A noc je ještě mladá.“

Bez přemýšlení ho z baru popadnu a roztrhám ho na kousíčky tak, aby byl problém je poskládat dohromady. Nejsem si úplně jistý, proč jsem to udělal, jenom vím, že ji rád štvu.

„Co to s tebou sakra je?“

„Dělám ti laskavost, Stevie. Později mi můžeš poděkovat.“

„Jdi do prdele, Zandersi.“

Na chvíli se zarazím a prohlížím si Steviin obličej. Všímnu si, jak z ní tryská zlost.

„Tvůj milej zlatej barman chytal tamtu servírku za zadek,“ kývnu k blondýnce u jednoho stolu, „pokaždý, když ji míjel cestou do kuchyně. A když se zrovna nedívala, muchloval se s tamtou servírkou,“ ukážu na jinou, s hnědými vlasy, „u záchodů. Ne že bych měl něco proti zábavě s několika ženami, ale já se aspoň ujistím, že o sobě vědí. Tenhle chlap je kokot.“

„Lžeš.“

„Nikdy nelžu.“

Ve Steviiných očích se mihne zklamání, než znovu nabyde falešnou jistotu. „Možná mi to nevadí,“ pronese provokativně.

„Ale vadí.“

„Jsi kretén.“

„To už jsi říkala, Stevie. A já to vím.“

Vytáhnu z peněženky dvacku a položím ji na bar jako její dýško. Ten chlap by neměl od ní ani ode mě dostat ani

cent, především však nechci, aby ho přeplatila, když se celý večer choval jako slizák.

„Mám svoje peníze.“

„To je dobře.“ Povýšeně ji poplácám po rameni. „Fajn, tak už to vybal.“

„Co?“

„Proč mě sleduješ? Jsi do mě zamilovaná, Stevie? Trochu zpomal, kočička. Známe se první den.“

Arogantně se zasměje. „To ty jsi zamilovaný do sebe.“

„Někdo být musí.“ V té větě je víc pravdy, než si tahle holka uvědomuje. Střelí očima k televizi nad barem. „Jsi fanyнка Devils?“

Nevšímá si mě a upírá pohled na časomíru, která odpocítává vteřiny do poločasu.

„Co?“ zeptá se roztržitě, zatímco rozehrávač Devils za zvuku sirény vystřelí, ale mine. Poločas tak skončil nerozhodně. „Krucí.“

„Jsi fanyнка Devils,“ zopakuju, tentokrát už to ale není otázka. Ovšem nelíbí se mi, že mě poprvé ignorovala. Na to nejsem zvyklý.

„Jo, tak něco.“ Hodí si popruh kabelky přes hrudník a rozdělí tak svoje prsa. Okamžitě na ně upře oči. Její tělo je nádherné, samá křivka. Měla by ho víc ukazovat, místo aby ho zakrývala nadměrným a pytlovitým oblečením, které vypadá, že už zažilo lepší časy.

„No, když jsi mi tak úspěšně překazil zábavu,“ začne Stevie, „můžu už jít?“

Upřu pozornost zpátky na servírku s havraními vlasy. Dívá se na mě, zatímco míchá dohromady dva kečupy. Snaží se u toho vypadat svůdně, ale je docela zvláštní, jak se na mě uculuje přes celou místnost, když u toho bouchá pěstí do dna láhve kečupu.

V kapse mi cinkne mobil a přeruší moje nepříjemné zírání. Najdu v něm zprávu od své starší sestry Lindsey.

Lindsey: *Ahoj, Evane. Ne že bych ti chtěla pokazit prv-*

ní venkovní utkáni v téhle sezoně, ale máma zjistila moje telefonní číslo. Netuším jak, už mi však volala třikrát, protože se chce spojit s tebou. Abych to zkrátila – nepřijímej hovory z neznámých čísel. Chybíš mi, bráško.

Dál hledím na displej s pootevřenou pusou.

O mámě jsem neslyšel už dva roky – od chvíle, kdy se ukázala na jednom mém zápase a žadonila o prachy. Samozřejmě jsem ji tenkrát odmítl. Nějak se domákla mého čísla, neustále mi volala a nakonec přijela osobně. Nemůžu udržet v tajnosti, kde zrovna jsem, protože kalendář mých zápasů visí na internetu. Ona je však jedním z důvodů, proč si tak vybírám, komu dám svoje číslo. Už jsem ho musel změnit víckrát, než bych spočítal.

„Není ti nic?“ zeptá se tichý hlas.

„Cože?“ Vzhlednu do něžných modrozelených očí. Stevie se tváří ustaraně.

Moje sebedůvěra na chvíli ochabla. Existuje jen pár vybraných lidí, před nimiž zbořím své hradby. Tahle drzá letuška není jednou z nich.

„Nic mi není,“ odseknou, protože si připadám, že do mě vidí.

„Krucí, kašlu na tebe.“

Najednou mám pocit, že je v baru moc lidí a velké horoko. Netrpím klaustrofobií, v současnosti mi to však tak připadá. Sevřu ruku. Dlaně mám náhle vlhké, tváře mi ovane teplý vzduch, zrak se mi mírně zamlží. Pokusím se nadechnout, v místnosti však není dostatek kyslíku.

Sakra, tohle se mi nepříhodilo už celé roky.

Beze slova a bez rozmýšlení vyběhnu předními dveřmi ven.

Jakmile se ocitnu na chodníku, zadívám se kolem sebe. Hledám volný prostor. Ulice jsou plné lidí a většina z nich se po mně otáčí. Obvykle si pozornost a povzbuzování užívám a jsem rád, že mě poznávají. Jenomže dneska se od jejich očí potřebuju dostat co nejdál.

Rozběhnu se přes ulici, instinktivně zahnu za pár bloků, aniž bych měl tušení, kam jdu. Spoléhám se na své panikou sevřené tělo, že najde tiché místo.

Před sebou uvidím park, všechny lavičky na dohled jsou však obsazené. Najdu obrovský strom s dost širokým kmenem, abych se za něj mohl schovat. Bez rozmyšlení se posadím do trávy. Moje zatraceně drahé kalhoty od Armaniho okamžitě na mokré zemi zvlhnou.

Nádech. Výdech. Najdi pevné body.

Kde to jsem? V Denveru. V parku.

Jakou barvu mají lavičky? Modrou.

Proč se takhle cítím? Protože je moje matka zlatokopka. Opustila svoje děti a manžela kvůli někomu, kdo měl prachy. Protože je zatraceně sobecká a teď jde po mých penězích. Nechce mě. Nemá mě ráda. Chce jenom moje prachy.

Znovu se do mě vkrádá zlost. Jediné, co u mě vyvolává panickou ataku, je slepá zlost. Nemůžu však dovolit, aby mě ovládla. To jsem se za skoro deset let terapie naučil. Nesmím nechat paniku vyhrát. Nemůžu nechat vyhrát svou matku.

Proč se takhle cítím? Protože mě nemiluje. Protože přede mnou a mou sestrou dala přednost penězům. Na tom však nezáleží, protože se mám rád já.

I to mě naučila terapie – abych měl rád sám sebe. A já mám. Bez debaty a beze studu miluju sám sebe.

Někdo prostě musí.

Nádech, výdech.

Panika pominula. Už necítím horkost, nervozitu ani nemám problém dýchat. Bojoval jsem a vyhrál. Nedovolil jsem jí, aby mě dostala. Zastavil jsem ji, než se opravdu rozjela.

Zhluboka vydechnu, opřu se lokty o kolena a svěším hlavu mezi ramena.

Utekl jsem z baru bez placení, ale Rio to za mě zatáhne. Příště mu to oplatím. Vytáhnu mobil, a aniž bych si znovu přečetl sestřinu zprávu, odpovím jí.

Já: *Díky, žeš mi dala vědět, Lind. Mám tě rád. Brzo za mnou přijed', prosím.*

V životě jsem měl rád jen pár lidí – jsou to Maddisonovi a moje sestra. Nikdo další. Ani neplánuju, že bych k nim někoho přidal. Víc jich nepotřebuju.

Lindsey: *Dívám se zrovna do kalendáře! Hned jak přestane být v kanceláři šrumeč, zařídím si volno. Prosím, udělej mi laskavost a nenech se letos vyloučit.*

Já: *Ale právě za to mi tak dobře platí. Jsem přece ten vůl z Chicaga, kterému na nikom nezáleží, víš?*

Lindsey: *No jasně.*

Doplní k tomu plačící a smějící se emotikon, protože mě zná. Nejsem takový, ale nechávám lidi, aby tomu věřili. Je to tak jednodušší. Tak mi aspoň nikdo neublíží.

MÁME TADY DOBRĚ ZNÁMOU dvojku chicagských Raptors, Eliho Maddisona a Evana Zanderse,“ pronese reportér z *Chicago Tribune*. Jeho hlas se nese přes hlasitý odposlech v mobilu, zatímco sedíme před zápasem v jedné ze zasedaček v denverské aréně.

Ohlédnu se na Maddisona, nikdo jiný tady s námi totiž není. *Dobře známá dvojka*, naznačím ústy.

Maddison protočí panenky, hrudník se mu však třese tičným smíchem.

„Maddisone, blahopřeju ti k narození syna.“

„Děkuju, Jerry.“ Můj nejlepší kamarád se nakloní, aby mobil položený uprostřed jednacího stolu lépe zachytil jeho hlas. „S manželkou jsme rádi, že jsme do Maddisonovy rodiny přivítali dalšího člena.“

„A co Ella? Jak se jí líbí, že je z ní starší sestra?“

„Je nadšená.“ Maddison se zasměje. „Je to malá divoška a je ráda, že má sourozence, kterému bude moct v budoucnu rozkazovat.“

„No, nemůžeme se dočkat, až uvidíme tebe, tvou ženu a děti na příštím domácím utkání v Chicagu,“ doplní Jerry, reportér z *Tribune*.

Tohle je typický průběh rozhovoru. Novinář začne mluvit o něčem milém a sentimentálním s Maddisonem a pak se přesune ke mně.

„A teď EZ,“ pronese Jerry moje iniciály, které používá jako přezdívku.

„Jak se máš, šéfe?“

„Dobře, dobře. Ale asi ne tak dobře jako ty. Minulý týden byl na internetu vylepený tvůj ksicht, když jsi po úvodním domácím utkání opouštěl stadion se svým nejnovějším objevem. Je to někdo, koho bychom měli znát?“

Vůbec nechápu, proč mají reportéři neustále potřebu mluvit o mém sexuálním životě. Ovšem díky tomu, jak lidé vnímají moji osobnost v médiích, vydělávám spoustu peněz, proto to nechám být. Přesto netuším, o kom z minulého týdne mluví. Od jisté chvíle mi všechny ty holky splývají dohromady.

„No tak, Jerry,“ škádlím ho. „Mluvíme tu o mně. Copak tu byl někdy někdo, o kom bys potřeboval něco vědět?“

„Moje chyba,“ zasměje se. „Málem jsem zapomněl, že mluvím s Evanem Zandersem. Pravděpodobně jsi nikdy o žádnou ženu – kromě matky – neměl zájem dýl než čtyřicet hodin.“

Při zmínce o matce střelím po Maddisonovi pohledem. Až na mou a jeho rodinu o mé situaci nikdo neví. A platím svému týmu pro vztahy s veřejností dost peněz za to, aby to tak zůstalo.

Maddison se na mě omluvně usměje.

„Přesně tak.“ Přinutím se do telefonu zasmát, a když ta slova vypustím z úst, nelíbí se mi, jak chutnají.

„Jerry, vraťme se k hokeji,“ změním rychle téma Maddison.

„Jo, pojďme na to. V letošním roce máte opravdu dobrý tým. Jak to vidíte s pohárem?“

„Tenhle rok bude náš,“ oznámí Maddison.

Kývnu na souhlas a dodám: „Nepochybuju o tom. Věříme, že kluci, kteří letos nosí dresy Raptors, mají potenciál na konci sezony zvednout nad hlavu Stanley Cup.“

S Maddisonem se přes jednací stůl soustředěně zadíváme jeden na druhého. Pokud jde o hokej, zejména v téhle sezoně, myslíme to vážně. Tohle je ten rok, kdy bychom měli vyhrát všechno. Ve dvaceti osmi letech nastupujeme s Maddisonem do sedmé sezony v NHL a konečně máme všechno, co potřebujeme, abychom pohár přivezli domů.

„Zandersi, jsi známý bitkař, myslíš, že letos strávíš na trestné lavici méně minut?“

„Přijde na to.“ Opřu se v židli.

„Na co?“

„Jestli budou ostatní týmy hrát čistě, já budu taky. Ale pokud půjdete po mých spoluhráčích, narazíte na mě. Trestný lavice se nebojím. Jsem v týmu kvůli tomu, abych kluky bránil a dohlížel na to, že nepřijdou k úrazu. Ale když vezmu v úvahu posledních šest let, nedokážu si představit, že bych tenhle rok byl jinej.“

„Dobrou hokejovou potyčku máš zkrátka rád,“ zasměje se Jerry.

No, v tom se neplete.

„A co bys mohl ztratit?“ pokračuje. „Rozdáš pár úderů, odsedíš si minuty na trestné lavici a každý večer odcházíš s jinou ženou. Všichni tě známe, EZ. Nezáleží ti na nikom jiném než na sobě. A proto tě Chicago miluje. Sice jsi ten největší hajzl v lize, ale jsi náš.“

Maddison se zamračí, opře se v židli a založí si ruce na hrudi. Rozladěně zakrouť hlavou, ale ví, jak tohle chodí. Děláme to už celé roky.

Zhluboka se nadechnu a nasadím úsměv, přestože mě reportér nevidí. „Přesně tak!“

„Chicagský zlatý chlapec a protivný zlý hoch,“ doplní Jerry. „Můj oblíbený nadpis, když jde o vás dva.“

Dál si povídáme o týmu a cílech v téhle sezoně, ale co

pár otázek se Jerry vrátí ke mně a mému osobnímu životu. Mluvíme o ženách, se kterými odcházím ze stadionu, a o fotografiích, na nichž mě někdo zachytil večer ve městě, jak si užívám zábavu a piju. Pokaždé mu však připomenu, že tyhle párty se nikdy nekonají den před zápasem.

Kdykoli se s Maddisonem pokusím přesunout rozhovor na charitativní organizaci Active Minds z Chicaga, jež podporuje znevýhodněné mladé sportovce s narušeným duševním zdravím, kteří potřebují pomoc, ale nemůžou si ji dovolit, Jerry odvede konverzaci zpátky ke mně a mému staromládeneckému životnímu stylu.

Chápu, že tohle je image, kterou jsem si posledních šest let budoval, a je to důvod, proč tolik vydělávám, rád bych však upozornil i na naši charitativní práci. Je to něco, na co jsem ve svém životě opravdu hrdý.

S Maddisonem jsme začali tu organizaci budovat, když se přistěhoval do Chicaga. Oba jsme potřebovali věnovat svůj čas a peníze charitě, proto jsme tu neziskovku založili. Dali jsme dohromady profesionální sportovce z našeho města a požádali je, aby se podělili o to, jak sami bojovali s duševním zdravím, s úmyslem prolomit stigma, které to téma ve sportu obklopuje, zejména u mužů. Získáváme peníze díky pravidelným měsíčním akcím, abychom pokryli náklady na terapie pro děti, jež by si tuhle pomoc nemohly dovolit, ale potřebují ji, a stejně tak zajišťujeme doktory a terapeuty, kteří jsou ochotní jim věnovat čas.

Nedokážu si představit, jak by se mohl můj život změnit, kdybych jako mladší mohl těchhle služeb využít. Spoustu té zlosti, co jsem cítil kvůli tomu, že mě matka opustila, jsem ze sebe mohl dostat skrz slova, místo abych fauloval na ledě.

„Díky za tvůj čas, Jerry,“ řekne Maddison potom, co reportér přestane s otázkami na tělo, a ukončí na telefonu v zasedačce hovor. „Tyhle kraviny už dělat nebudeme.“

„Musíme.“

„Zee, kvůli tomu vypadáš jako kretén. Ani nemůžeš promluvit o Active Minds, protože hned změní téma na to, s kým šukáš nebo s kým se rveš.“ Maddison rozčarovane vstane od stolu.

Taky jsem rozladěný. Je mi fuk, jestli chtějí mluvit o mém osobním životě, ale bylo by hezké, kdyby se média zmínila i o mé dobré práci pro společnost. Většina lidí ani netuší, že jsem v naší organizaci spolumajitelem. Všichni se domnívají, že patří Maddisonovi, protože to pasuje k jeho image laskavého otce rodiny. Z pohledu médií nedává smysl, aby na jednu stranu tvrdila, že jsem hajzl, kterému na nikom nezáleží, a na druhou ukazovala, že jsem spoluzakladatelem charitativní organizace pro znevýhodněnou mládež trpící duševními nemocemi.

„Už to dělat nebudeme. Unavuje mě, jak si každý myslí, že jsi bezcitný hajzl. To, jak o tobě mluví, Zee...“ Maddison cestou ke dveřím zasedací místnosti jen krouutí hlavou.

„Nemám city,“ namítnu rychle. „Aspoň ne do června, kdy budu držet v rukou Stanley Cup a prodlouženou smlouvu.“

„Ty že nemáš city?“ pronese Maddison nevěřicně. „Když ses díval s Ellou na *Coco*, brečel jsi jak malej. Jasně že máš city, kámo. A měl bys dovolit lidem, aby se to dozvěděli.“

„Nevyužívej *Coco* proti mně! Ta blbost byla zatraceně smutná!“ Vstanu ze židle a následuju ho až do kabiny, abychom se převlékli na zápas. „Ta písnička na konci mě pokaždý dostane.“

Sotva se před zpáteční cestou uvelebím na svém místě v letadle, s úlevou vydechnu. Ta prohra byla strašná a hrál jsem hrozně. Vůbec jsem se dneska večer nesoustředil a nesu za to plnou odpovědnost.

Nečekal jsem, že utrpíme porážku tak brzo. Ve skutečnosti jsem se domníval, že odehrajeme aspoň deset zápasů bez toho, abychom si připsali zářez do sloupce proher. Tak moc jsme dobří. Jenže dneska to prostě nevyšlo.

Sezona je dlouhá. Zvládneme to.

Zatímco zbytek týmu nastupuje do letadla, v kapse mi cinkne mobil. Vytáhnou ho a najdu v něm dvě zprávy. Zdravě otevřu tu první od svého agenta.

Rich: *EZ, ty můj kluku. Dneska večer jsem měl před vaší kabinou pro tebe připravenou holku, ale tys prošel přímo kolem ní. Média by měla svátek, kdyby vás vyfotila, jak odcházíte ze stadionu spolu. Co se stalo?*

Rozladěně si protáhnu krk a zhluboka vydechnu. Dokážu si holky sehnat sám a často, i bez Richovy snahy mi někoho dohodit. Média chápou, že jsem sukničkář, nemusím si na to hrát. Bylo to zřejmé i při našem předzápasovém rozhovoru pro *Chicago Tribune*, kam jsme nedokázali pořádně protlačit ani pár slov o hokeji a charitě.

Po strašné prohře a dvou zmínkách o mé matce za čtyřicet hodin jsem neměl náladu přilévat olej do ohně. Skoro celá Severní Amerika ví, že jsem playboy. Jeden volný večer mi tuhle image nepokazí, ani mě to nepřipraví o smlouvu na příští sezonu.

Richovu zprávu proto ignoruju a přesunu se k další. Frustrovaný výraz, který nosím celý večer, se náhle úplně změní.

„Píše mi tvoje žena.“ Šťouchnu do Maddisona a ukážu mu zprávu a fotku, co mi poslala Logan.

Je to ta největší roztomilost, co jsem za dlouhou dobu viděl. Moje nevlastní neteř Ella Jo sedí asi půl metru od jejich televize se zakloněnou hlavou a očima přilepenými na obrazovce, kde běží náš zápas. Divoké vlasy tak tak zkrotila obrovskou mašlí. Ovšem nejlepší na tom všem je dres, co má na sobě. Na zádech má vylepené číslo jedenáct a jméno „STREJDA ZEE“.

Logan: *Neukazuj to mému muži. Zabije mě, jestli zjistí, že jsem jí dovolila, aby si vzala tohle na sebe, ale napadlo mě, že ti udělá radost, že tvoje oblíbená holka nosí tvoje číslo.*

„Co to sakra je?“ vyhrkne Maddison šokovaně, když uvidí svou tříletou dceru oblečenou v jiném dresu než v tom jeho.

Na displeji se objeví tři tečky, než mi přijde od Logan další zpráva.

Logan: *A protože mého muže rád nasíráš, předpokládám, žeš mu to právě ukázal.*

Zná nás oba moc dobře.

Logan: *Ahoj, brouku. Miluju tě. Prosím, nezabíjej mě.*
Maddison se konečně zasměje.

„Pokud měla Ella dneska na sobě tohle, už se nedivím, že jsme prohráli.“ Na rtech se mu usadí domýšlivý úsměv. Opře se do sedadla, proplete ruce a spokojeně si je položí na břicho.

„Pitomče,“ zamumlám s úsměvem.

„Kreténe.“

„Jste připravení na to, abych vás zpravila o sezení u nouzového východu?“

Rychle Logan odpovím – poděkuju za fotku Elly v mém dresu – a vzápětí věnuju Stevie plnou pozornost.

Je to moje nová taktika, jak se jí dostat pod kůži. Chtěla mou pozornost minule? No, odteď budu viset na každém slově, co mi touží říct. A bude jí to pěkně nepříjemné.

„Ano, prosím!“ Schovám mobil, zkřížím ruce v klíně a vyčkávavě se nakloním dopředu.

Nad mou dychtivou odpovědí trhne hlavou, zamračí se a překvapeně se na mě zadívá.

Maddison si vedle mě odfrkne, protože přesně ví, co dělám.

„Fajn...“ protáhne to slovo zmateně.

Stevie nám začne vysvětlovat, jak funguje nouzové okno, kdybychom ho nutně potřebovali otevřít, tentokrát je to ovšem mnohem rychlejší než minule. Předpokládám, že je to proto, že nám to bude opakovat při každém letu po zbytek sezony.

Nadšeně přikyvují nad každou maličkostí, co povídá, kdykoli se na mě však zadívá modrozelenýma očima, otráveně je přimhouří.

„Jste ochotní a schopní v případě nouze pomoci?“ zeptá se Maddisona i mě.

„Ano,“ odpoví ihned můj kamarád.

Ovšem já? Ne tak rychle.

„Mám otázku,“ řeknu. „Jak přesně že se otevírá to okno?“

Maddison zavrtí hlavou a hrud' se mu třese tichým smíchem.

Stevie se zhluboka nadechne – určitě rozladěně – než mi zopakuje, co už jednou řikala. „Odděláte plastový štítek, zatáhnete červenou kliku dovnitř a uvolníte ji. Okno zapadne proti stěně letadla.“

Opakovaně přikývnu. „Aha, chápu. A kdy ho mám otevřít?“

Stevie se ostře nadechne a já už nedokážu potlačit potutelný úsměv. Dobře se bavím.

„Když vás o to někdo z posádky požádá.“

„A jak –“

„Do prdele, Zandersi! Jsi ochotný a schopný pomoci v případě nouze, nebo ne?“

Nemůžu si pomoci a vybuchnu smíchy. Hned se cítím desetkrát líp, než když jsem odcházel ze stadionu.

Naštěstí se Stevie uculí, přestože se to snaží zakrýt. Stiskne plné rty k sobě, aby potlačila smích, nakonec jí však unikne.

„Jo, jsem ochotnej a schopnej,“ podvolím se s širokým úsměvem a opřu se v sedadle.

Stevie pobaveně zakrouťí hlavou. „Potřebuju novou práci,“ zamumlá si pro sebe, než odejde.

Jakmile se dveře letadla zavřou, Stevie se vrátí do únikové řady a zůstane stát pár centimetrů ode mě. Její blondátá kolegyně stojí vepředu a třetí letuška mluví ze soustavy reproduktorů.

Stevie začne předvádět, jak se používají bezpečnostní pásy a kyslíkové masky, pokud jsou shozeny ze stropu. Nikdo jiný jí nevěnuje pozornost, já z ní však nespouštím pohled.

Asi cítí, že na ni zírám, protože jí pod pihami rudnou tváře.

„Toto letadlo je vybaveno šesti nouzovými východy,“ říká letuška z reproduktoru. „Dvoje přední dveře, dvě okna nad křídly a dvoje zadní dveře na konci letadla.“

„Vedeš si skvěle, kočička,“ zašeptám.

Stevie jen zakrouťí hlavou a stiskne rty k sobě.

„Palubní průvodčí vám teď ukazují, které nouzové východy máte nejbliž,“ ozývá se z reproduktorů v letadle.

Stevie ukazováčkem a prostředníčkem na každé ruce nejdřív ukáže na zadní dveře a pak k nouzovým východům uprostřed letadla, kde sedím já. Když však napřáhne ruku k oknu na mojí straně, ukazováček ohne, takže k němu míří pouze prostředníček. Očividně mě posílá do prdele.

Nedokážu zadržet smích.

Stevie se domýšlivě a spokojeně uculí, a to plným právem. Její neochota ustoupit nebo podlehnout mému kouzlu – na rozdíl od většiny žen – je skutečně fascinující, zároveň však taky frustrující.

„Zee!“ slyším jako první, když další den vejdu do Maddisonova střešního apartmá. Vzápětí se mi sladká tříletá holčička omotá kolem nohou a čeká, až ji vezmu do náruče.

„Ello Jo!“ zvednu rozčuchanou cácoruku a pevně ji sevřu.
„Jak se má moje oblíbená holčička?“

„Jediná holčička,“ opraví mě a zatlačí mě prstíky do tváří.
To sakra je.

„Máš dárek?“

„Ello!“ zavolá Logan z pokojíčku na konci chodby.
„Takhle přece strejdu o nic žádat nesmíme.“

Významně se na Ellu zadívám a pokusím se zadržet pobavený úsměv. Co se týká rodičovství, musím krýt Logan záda. Jenže Ella by mohla požádat mě nebo své další dva strýčky o cokoli na světě a nikdo z nás by jí v žádném případě neřekl ne.

Trochu si odfrkne, než se opraví. Nasadí ten nejsladší úsměv, až se jí neuvěřitelně prohloubí dolíčky. Nakloní hlavu, zvedne ji a přitiskne si rameno k růžové tvářičce.
„Máš dárek, prosím?“ Zamává na mě řasami.

Hrudník se mi otrásá smíchem. Přesunu si ji na bok a zalovím v kapse.

Když byl Elle rok, začal jsem jí nosit dupačky z každého města, v němž jsme s jejím tátou hráli. Ne že by to dneska věděla nebo si to pamatovala. Byla to však zába-va a přinutilo mě to po každé cestě sem přijít a podívat se na neteřinku. Všechny teď zdědil její bráška MJ.

Loni, když jí byly dva roky, jsem jí dával pohlednice. Pěkné zářivé obrázky na přední straně se jí líbily a kousek volného papíru ji vždycky zabavil.

Tento rok jsou jí tři a přesunuli jsme se k magnetům.

Vytáhnu malý magnet s vlajkou Colorada a dívám se, jak se Elliny hluboké zelené oči rozsvítí nadšením.

Je to jenom magnet, ona však vypadá, jako by dostala výherní lístek do loterie.

„Krása!“ vyhrkne a já se prostě musím znovu zasmát.

Sice nepožádala o dárek zrovna nejzdvořileji, ovšem to, jak si cení malého gumového magnetu, mi to vynahradí.

Otáčí ho a prohlíží si ho s obrovským úsměvem na rtech.

„Dává se to na lednici,“ vysvětlím. „Přinesu ti jeden z každého města, kde budeme hrát.“

Nadšeně přikyvuje a vrtí se mi v náruči. Už chce na zem. Postavím ji na nohy a Ella peláší k lednici. Klekne si a položí magnet na spodek dveří lednice, kam dosáhne. Potom si podepře pěstičkami bradu a obdivuje ho.

„Co se říká, broučku?“ Logan se došourá do kuchyně s nedávno narozeným synkem v náruči.

„Děkuju, strejdo Zee!“ Ella to z podlahy prakticky zakřičí.

„Nemáš zač, holčičko.“

Když mě Logan mívá, dám jí pusku na tvář a ona mi vloží spícího synka v zavinovačce do náruče, aniž by se mě vůbec zeptala, jestli si ho chci podržet. Odpověď už totiž zná. Někdy (většinou) sem nechodím na návštěvu za svými nejbližšími přáteli, ale za jejich dětmi.

„Jak se cítíš, Lo?“ zeptám se nejlepší kamarádky, která ještě není ani dva týdny po porodu.

„Dobře.“ Zářivě se usměje, posadí se na gauč a zastrčí si nohy pod sebe.

Sednu si na opačnou stranu pohovky a dávám pozor, abych chlapečka neprobudil. Miminko však spí jako poleno, takže pochybuju, že by se mi to povedlo. „Vypadáš dobře.“

„Zee, dávej si pozor!“ ozve se odněkud z chodby Maddisonův pobavený hlas.

„Moooc dobře!“ zavolám, jen abych ho naštvál.

„Kdybys nadržel mého syna, nakopal bych ti prdel.“ Vejde do obývacího pokoje a cestou k pohovce zvedne dceru. „Ale fakt vypadá dobře,“ pokračuje Maddison. „Ello Jo, že je maminka krásná?“

„Moc krásná,“ povzdychne si Ella, než položí hlavičku na tátovo rameno. Zdá se mi ospalá.

Maddison obejde gauč a zastaví se za Logan. „Myslím, že někdo potřebuje šlofika. Hned se vrátím, zlato.“ Letmo svou ženu políbí.

Než odnese Ellu do jejího pokoje, obejde pohovku až ke mně, ohne se a našpulí rty. „Hned jsem zpátky, brouku.“

„Odprejskni.“ Se smíchem jeho tvář odstrčím.

Střelím očima za Logan, k oknům sahajícím od podlahy až ke stropu. „Krucinál, někdy zapomínám, jakej máte vy dva výhled do mého bytu.“ Přimhouřím oči a až odsud rozeznám mramorový ostrůvek ve své kuchyni.

Logan se otočí a zadívá se z okna naproti přes ulici. Potom se obrátí zpátky ke mně, usměje se, až se jí prohloubí dolíčky, a začervená se.

„Věř mi, že my nezapomínáme. Víš, kolikrát jsme tě já nebo Eli přistihli, jak jsi byl s někým v kuchyni? Proč myslíš, že jsme si nechali nainstalovat ty závěsy?“ Ukáže na velice dlouhé zatemňovací závěsy, které jsou právě teď odtažené ke stěně, aby sem mohlo proniknout sluneční světlo. „Překvapuje mě, že jsem si ještě nevydloubla oči.“

„Víš, kolik žen by za ten výhled, co tu vy dva máte, zabíjelo? Prostě si tu show užívajte.“

„Je to nechutný,“ zahihňá se.

Zasměju se zároveň s ní a pak si všimnu, že se její výraz změnil.

„Eli mi řekl, že tvoje matka kontaktovala tvou sestru.“

Ztěžka si povzdechnu, jsem však za změnu tématu docela vděčný. Logan je tak trochu jako moje terapeutka, ovšem jednou nebo dvakrát týdně chodím za profesionálem. Svěřuju se Logan skoro se vším a tohle ze sebe potřebuju dostat už od toho večera v Denveru.

„Jo. Lindsey říkala, že jí neustále volá a snaží se na mě získat kontakt.“

„To mě mrzí, Zee. Můžeme ti nějak pomoci?“

„Nevím. Jenom doufám, že se někde znovu neukáže nebo nezíská moje telefonní číslo.“

Logan chvíli mlčí, pak po mně střelí očima a zase je sklopí k zemi. „Řekl jsi o tom tátovi?“

Jestli jsem to řekl tátovi? Od té chvíle, co jsem se od něj odstěhoval na univerzitu, jsem s tátou moc nemluvil. Poslední dobou se neprojevuje jako někdo, kdo by mě podporoval a komu by na mně záleželo. Myslím, že je mu úplně fuk, že jsem profesionální sportovec vydělávající miliony dolarů ročně. Což je pravý opak matčina současného chování. Ta se teď usilovně snaží najít cestu zpátky do mého života.

Táta ale nebýval vždycky takový. Když jsem byl malý kluk, byli jsme si velice blízcí. Jezdil se mnou na všechny hokejové turnaje. Celé dny jsme si povídali o sportu, na dvoře mi pomáhal pracovat na mé technice a neustále mě káral za známky, protože věděl, že musím mít dobrý průměr, abych dostal stipendium.

Táta je celkově dobrý člověk, ale když od nás matka odešla, zavalil se prací. Možná toužil být tím mužem, kterého chtěla, nebo aspoň vydělávat tolik, kolik ona chtěla, s nadějí, že se k němu jeho žena vrátí. Fakt netuším. V podstatě mě však opustil stejně jako ona, jenom jiným způsobem.

Už mu nezáleželo na mých známkách ani se nechodil dívat, jak jsem hrál hokej na střední škole. Místo toho zůstával v práci déle, aby zahnal myšlenky na zlomené srdce. Když přicházel domů, většinou jsem byl v posteli. K večeři jsem si vždycky ohřál něco v mikrovlnce. Lindsey už byla v té době na vysoké, proto jsem se cítil strašně sám.

Tehdy začaly ty panické ataky. A záchvaty zlosti. Neustále jsem myslel na to, že mě nikdo nemá rád. Tehdy jsem si uvědomil, že mě nikdo nikdy nemiloval dost na to, aby se mnou zůstal.

Teprve o několik let později, když jsem byl ve třetíáku na vysoké, jsem začal chodit na terapii a pracovat na sobě. Došlo mi, že nikdo nemá povinnost mě mít rád. A tak jsem se naučil mít se rád sám. Nikdo jiný to za mě neudělá.

„Zee,“ osloví mě tiše Logan.

„Hmm?“ Vytrhnu se z mlhy minulosti a palcem něžně pohladím zavinutého MJ, který hluboce spí v mé náruči.

„Pověděl jsi tátovi, že se tě máma snaží kontaktovat?“

Zavrtím hlavou a obdařím ji polovičatým úsměvem. „Nechci ho tím zatěžovat.“ Což znamená, že s ním nechci mluvit víc, než je nutné. To však nahlas neřeknu. Logan tlačí na to, abych svůj vztah s tátou napravil. V mládí přišla o rodiče a zabíjela by za možnost hovořit s vlastním otcem ještě aspoň jednou. A proto kdykoli jí povím, že s tím svým, který je živý a zdravý, mluvit nechci, připadám si jako totální hajzl.

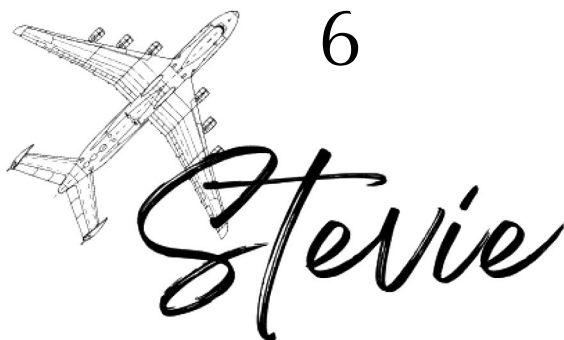
„Dobrá,“ ukončí tím tenhle rozhovor a smutně se na mě usměje.

Zadívám se na sladkého chlapečka v náruči a jsem vděčný, že mám tuhle rodinu, i když nás nepojí společná krev.

„Hej, Zee,“ řekne Logan z opačné strany pohovky. „Máme tě moc rádi.“

Tahle holka vždycky nějak pozná, co potřebuju slyšet, a stejně tak dobře ve mně čte její manžel. Někdy moc neumím přiznat, co potřebuju, přestože dokážu být upřímný až neomalený. Jsem však vděčný za tyhle lidi, kteří mě tak dobře znají.

„Taky vás mám rád, lidi.“ Za posledních deset let jsem tahle slova řekl pouze jim a své sestře.

EVAN ZANDERS JE PĚKNÝ VŮL.

Avšak myslím, že mu začínám přicházet na kloub. Trvalo to jenom tři krátké cesty, už jsem na to ale kápla.

Udělá všechno, co je v jeho silách, aby se mi dostal pod kůži, pokud mu však jeho chování budu oplácet stejnou mincí, myslím, že to zvládnou.

Jakmile se dveře letadla zavřou a zablokují detroitský chladný vzduch, jako obvykle zopakuju v řadě u nouzového východu bezpečnostní pokyny. Dneska, stejně jako většinu večerů, letíme přes noc, a tak jsou hráči příliš rozptýlení a nesledují, co dělám s napodobeninou kyslíkové masky nebo s bezpečnostním pásem.

Všichni až na jednoho.

Můžete hádat.

Ano, Evan Zanders mě propaluje oříškově hnědýma očima a sleduje každý můj pohyb, zatímco dělám svou práci. Pokračuje v tom už týdný.

Když zabalím předváděcí bezpečnostní balíček, začne má oblíbená část letu. Jenomže dneska to tak není, protože než všichni hráči vstali a začali se svlékat, uvízla jsem v únikové řadě.

Sevře mě panika. Snažím se najít cestu, kudy bych se odtud dostala do bezpečí zadní kuchyňky, avšak marně. Kamkoli se obrátím, někdo se svléká. Jsem v pasti mezi dokonale vytvarovanými a téměř nahými těly.

A to nejpozoruhodnější? To stojí přímo přede mnou a nedává mi možnost se pohnout.

Tělo Evana Zanderse.

Zanders si zabral místo v uličce vedle svého sedadla. Pokusím se otočit a utéct do přední části letadla, jenže se zjevně rozhodli svlékat i trenéři a členové realizačního týmu. Chápu to – přece jen poletíme do Chicaga přes noc. Zároveň to však znamená, že nemám kam uniknout.

Rozšířenýma a vystrašenýma očima najdu Indy u přední kuchyňky, kde předávala bezpečnostní pokyny ona. Místo aby mi věnovala soucitný pohled, mrkne na mě a zvedne oba palce, než se ukryje za zástěnou a přenechá mě vlkům.

Nahým vlkům.

Obrátím se zpátky a okamžitě se střetnu se Zandersovým očima. Jak by taky ne? Zaprvé jsou nádherné, celé oříškové a tak vůbec. Zadruhé nestojí ani půl metru ode mě. Mohl by couvnout, kdyby chtěl. Má na to místo, zatímco já nemám. Ale to ne. Je ode mě třicet centimetrů, když si začne svůdně svlékat na míru ušité sako.

Opravdu nevím, jestli se mě snaží svést, nebo jestli přirozeně působí, jako by měl hrát hlavní roli ve filmu pro dospělé, ale mám pocit, že to bude spíš to druhé.

„Není ti nic, Stevie?“ zeptá se Zanders s rošťáckými jiskřičkami v očích.

„Ne.“ Zlomí se mi hlas, proto si odkašlu. „Je mi fajn. Skvěle.“

Otočím hlavu stranou a poškrábu se na krku, zatímco si Zanders dlouhými prsty zdobenými zlatými kroužky pomaloučku rozepíná košili s límečkem.

Cítím na sobě jeho pohled, upírám však oči na nouzový

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Milový klub***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.